

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 218

Inbreken tegen wil en dank

15 Cent

Pag. 14. Niet zonder moeite scheen hij het slot te vinden.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

INBREKER TEGEN WIL EN DANK.

HOOFDSTUK I.

De tennispartij.

In de buurt van Dumbhill, dat op eenige uren wandelens van Londen is gelegen in een zeer fraaie, heuvelachtige streek, verheft zich, op den top van een der heuvels, en niet ver van den spoorweg naar Londen een splinternieuw, zeer groot buitenverblijf, dat reeds op verren afstand zichtbaar is als men het dorp Dumbhill van Londen af nadert.

Het is voor het grootste gedeelte opgetrokken uit roode baksteen, en vertoont een paar groote torens, die blijkbaar den indruk willen maken van middeleeuwsche slottorens.

Men kan onmogelijk zeggen dat het huis een buitengewoon kunstvollen indruk maakt, maar dat is niet de schuld van de architecten.

Zij hadden zich te richten naar de aanwijzingen van hun werkgever, die hun een volledig plan had voorgelegd, hetwelk zij ten uitvoer moesten brengen.

Overall bevonden zich tierlantijntjes en versierselen, allen ontsproten aan het vindingrijke brein van den eigenaar dezer bezitting.

Ook de grillige vorm van het huis en zijn indeeling, waren een vondst van den bezitter.

Op de zonderlingste plaatsen zag men erkers, balkons, loggias, kleine torentjes en andere merkwaardigheden.

Een groote serre bevond zich te rechterzijde van het huis.

Op eenigen afstand daar vandaan verhief zich het ge-

bouw waarin zich de stallen voor de fraaie raspaarden bevonden en daarnaast stond de garage, die gemakkelijk tien, of twaalf auto's kon bevatten.

Aan den anderen kant van het huis bevond zich een lommerrijk tennisveld, met groote zorg en even groote kosten aangelegd.

Dit alles was omgeven door een groot park.

Van het monumentale hek, dat zich langs den straatweg uitstreckte, leidde een breede oprijlaan naar het terras.

Deze bezitting was het onbetwist eigendom van Sir Reginald Gibbs. Hij had het gebouw hier laten neerzetten ter eere van zijn verheffing in den adel.

Want het moet hier maar aanstonds worden medegedeeld, dat de heer Gibbs nog slechts zeer korten tijd gerechtigd was om den titel Sir voor zijn naam te schrijven.

Hij was ongeveer anderhalf jaar geleden in den adelstand verheven op voordracht van een berooiden adellijken vriend, die ten hove gewezen had op de groote verdiensten van Reginald Gibbs tegenover zijn vaderland.

Waarin hadden deze verdiensten dan bestaan?

Eenvoudig hierin, dat de pas geridderde eenigen tijd te voren belast was met de levering van spek aan het leger, en deze bestelling had uitgevoerd tot algemeen genoegen, zoowel van hemzelf, die er eenige miljoenen mede verdiend had, als van de Tommy's, die

in de wolken waren over de kwaliteit van de geleverde waar.

Alle partijen waren dus volkomen tevreden, hetgeen men bij dergelijke leveranties niet steeds kan zeggen.

De handelaar in oliën en vetten, die toch reeds rijk was, had binnen het verloop van enkele maanden zijn vermogen met eenige millioenen doen toenemen en de afnemers hadden geroepen over de goede hoedanigheid van het spek des heeren Gibbs.

Maar de heerlijkste belooning zou den spekhandelaar nog te beurt vallen.

Zooals gezegd bevond zich onder zijn vrienden een tamelijk berooid edelman, Burggraaf Philip Fitzclarence en deze had zich tot taak gesteld zijn buitengewoon rijken vriend, die hem reeds meermalen niet onaanzienlijke bedragen had geleend, voor een adellijken titel voor te dragen.

De waarheid gebiedt te erkennen, dat Burggraaf Fitzclarence hierbij niet uitsluitend gedreven werd door zijn vriendschappelijke gevoelens voor den spekhandelaar, want deze had een dochter die weliswaar niet zeer jong, noch zeer schoon, maar daarentegen buitengewoon rijk was.

Wanneer hij aldus den vader door onverbreekelijke banden van dankbaarheid aan zich verbond, dan kon hij er zeker van zijn, diens dochter tot vrouw te zullen krijgen en sloeg hij twee vliegen in één klap: hij zou zijn verbleekt blazoën opnieuw kunnen vergulden en hij zou geen mesalliance doen.

Dat zijn vobrstel volstrekt niet a priori op verzet behoefde te stuiten, wist hij zeer goed.

Want het was nog niet eens zoo lang geleden, dat de vader van den tegenwoordigen koning, Edward VII, zijn vriend Thomas Lippton, die toch maar een eenvoudig theehandelaar was, in den adelstand had verheven, door hem den titel van Sir te geven.

Daar Fitzclarence aan het hof over tamelijk veel invloed beschikte, slaagde zijn plan wonderbaar.

Nooit zou Reginald Gibbs den heerlijken dag vergeten, waarop zijn vriend de Burggraaf hem in persoon het zalige nieuws kwam mededeelen.

Weinig had het gescheeld, of de brave handelaar in vet en oliën had deze gelukstijding met een beroerte moeten betalen.

Het eerste wat hij deed was een groot stuk grond in de buurt van Londen koopen, een plan voor een soort kasteel te ontwerpen en dit te laten uitvoeren door een paar architecten, die hem achter zijn rug uitlachten.

maar in zijn gezicht hun ernst wel wisten te bewaren, daar de heer Gibbs hen zeer goed betaalde.

Op den dag waarop dit verhaal een aanvang neemt, was het zeer druk op en om het tennisveld.

Een menigte jongelui, in het helderste wit gekleed, bewoog zich om de asphaltbaan, of had plaats genomen op een van de vele banken die erom heen gerangschikt stonden.

Aan een der lange zijden van het tennisveld bevond zich een soort overdekte waranda, waar men kon schuilen voor de heete stralen van de zon.

Daar stonden gemakkelijke rieten stoelen, die tot rusten noodden.

Op dit oogenblik werd er een heeren dubbelspel gespeeld.

Aan den eenen kant van het net speelden de gebroeders Harvy, twee jongelieden, pas kort geleden teruggekeerd uit het buitenland, waar zij op een hoogeschool gestudeerd hadden en nu in de buurt een optrekje hadden gehuurd, ten einde wat uit te rusten van de studie, terwijl aan den anderen kant de heer Peter Hegarty en de heer William Knox speelden.

De eerste was een man met buitengewoon drukke bewegingen van omstreeks dertigjarigen leeftijd, die de geheele wereld had rondgereisd en pas korten tijd geleden van een toer door Afghanistan was teruggekeerd.

De ander was een jongmensch van omstreeks vijftwintig jaar, met een intelligent gezicht, die pas den ingenieursgraad verworven had.

De omstanders keken vol belangstelling naar het spel, dat vooral aan den kant der gebroeders Harvy ver uitstak boven dat van alle andere gasten.

Slechts hoogst zelden misten zij een bal, en met rake slagen wisten zij op hun beurt den bal zeer vaak geheel buiten het bereik van de tegenpartij te slaan.

De score liep snel in hun voordeel op.

En toch waren Hegarty zoowel als Knox zeer goede spelers.

Onder de toeschouwers, die met aandacht het hoogstaande spel volgden, bevonden zich James Sullivan, de bekwame detective van Scotland Yard, diens jonge vrouw en hun beider veelbelovende leerlinge Dorrit Evans.

Sir Reginald Gibbs had eenigen tijd geleden het ongeluk dat er een poging tot inbraak in zijn fabriek werd gepleegd en was daarbij in persoonlijke aanra-

king gekomen met James Sullivan, die de zaak tot zijn volkomen tevredenheid had weten op te lossen, hetgeen wil zeggen, dat hij de beide inbrekers nog voor er vier en twintig uren verlopen waren, aan de justitie had kunnen overleveren.

Van dat oogenblik af, had Sir Reginald Gibbs den jongen detective onder zijn bescherming genomen.

Deze had op zijn beurt Dorrit Evans geïntroduceerd en het meisje was al zeer spoedig goede maatjes geworden met de jongste dochter van Reginald Gibbs.

Zij waren ook dezen dag genoodigd bij de inwijding van de pas gereed gekomen tennisbaan.

James Sullivan had zelf een partij gespeeld en stond nog in zijn sporthemd met opgestroopte mouwen, terwijl hij zachtjes het raket tusschen zijn vingers liet heen en weer schommelen.

Maar nu stootte zijn jonge, bevallige vrouw hem zachtjes aan en zeide:

— Je zult kou vatten, James, ga toch je jas aantrekken.

— Ja, je hebt gelijk, Ann, het wordt wel wat koel, als men zoolang gespeeld heeft en warm geworden is.

Hij knikte zijn jonge vrouw toe, legde het raket op een stoel en liep om het veld heen, ten einde zoodoende de overdekte waranda te bereiken, waar een groot aantal witte jassen en flanellen colberts over de stoelen lagen.

Nog steeds naar het verbazende spel van de beide tweetallen kijkend, trad James Sullivan op een der stoelen toe, waarover een wit flanellen colbert lag.

— Eerst maar een pijp opsteken, bromde hij in zich zelf.

Hij stak de hand in den zak van het colbert om er zijn tabaksbuidel en pijp uit te nemen.

Maar eensklaps trok hij zijn hand verschrikt terug.

Blijkbaar had hij een verkeerd colbert willen onderzoeken.

Maar toen hij zijn hand opende namen zijn trekken een nog veel verbaasder uitdrukking aan.

In de palm van zijn hand lag een stukje gele was, waarin zijn geoeffend oog onmiddellijk den afdruk van een slot ontwaarde.

Sullivan stond op dit oogenblik geheel alleen, daar alle gasten naar het veld keken en met den rug naar hem gekeerd.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, liet hij den wasafdruk weder in den zak teruggliden en zocht toen

zijn eigen colbert op, dat op een anderen stoel bleek te liggen.

Hij nam er zijn tabakszak en pijp uit en begon deze rustig te stoppen.

Niemand zou op dat oogenblik iets bijzonders op zijn gelaat hebben kunnen waarnemen.

Toch begreep hij, als geoeffend detective, zeer goed, dat er hier onder de gasten iemand moest zijn, die pas kort geleden, misschien slechts een half uur, een afdruk van een slot had genomen — waarschijnlijk van een der buitendeuren van de villa.

Maar wie?

Dat was de groote vraag!

Hij wist volstrekt niet aan wien het colbert toebehoorde, in welks zak het toeval hem dezen beschuldigenden wasklomp had doen vinden.

Hij besloot dan ook af te wachten.

Hij had immers niets anders te doen, dan er goed acht op te geven, wie deze jas zou aantrekken.

Langzaam slenterde hij terug, teneinde zich weder bij zijn vrouw te voegen.

Van de plek, waar hij nu stond, zou hij de jas gemakkelijk in het oog kunnen houden.

Bijna op hetzelfde oogenblik was het spel geëindigd met een overweldigende overwinning voor de gebroeders Harvy.

Een paar jonge meisjes liepen op Hegarty en Knox toe, omringden hen en begonnen hen vroolijk te plagen.

Op dat oogenblik nam de groote, en blijkbaar ook de oudste, der gebroeders Harvy met een gebronsd gelaat en groote, grijze oogen den ander ter zijde, en fluisterde hem snel in het oor:

— Loop vliegensvlug naar den vijfden stoel van rechts. Daar ligt mijn flanellen colbert. Verwissel die, zoo mogelijk zonder dat iemand het ziet met die van Peter Hegarty, die twee stoelen meer naar rechts ligt, en doe den wasafdruk in diens zak. Vraag niets en haast je wat!

De jongste der beide broeders ging spoedig doen wat hem verzocht werd — of liever, bevolen!

Dit kostte hem slechts weinig moeite, want er waren nog steeds genoeg liefhebbers voor een nieuwe partij en niemand dacht nog aan ophouden.

Ondertusschen was zijn broeder op Sullivan toegevoelen en plantte zich nu wijdsbeens vóór hem.

Hij begon een druk gesprek met den jongen detective en benam hem gedurende eenige seconden het uitzicht op de met kleeders bedekte stoelenrij.

Sullivan trachtte zich eenigszins ongeduldig van Harvy af te maken, maar deze liet hem niet met vrede.

De jonge detective, die wel begreep, dat hij goed moest opletten, maakte zich met een korte verontschuldiging van den ander af en koos een nieuwen waarnemingspost.

De jongste Harvy had zijn taak echter reeds met een werkelijk bewonderenswaardige vlugheid en behendigheid volbracht.

Een sigaret rookende, en met de handen in de zakken, slenterde hij langs het grintpad, dat om het geheele veld heenliep.

Maar op dat oogenblik luidde er ergens in de villa een zware bel.

— Lunchtijd, dames en heeren! riep Ellen Gibbs, de jongste dochter van den spekhandelaar, op vroolijken toon.

Sullivan begreep dat het gewichtige oogenblik genaderd was en dat hij goed uit de oogen moest zien.

Hij liep naar de overdekte waranda, zoodat hij nu alle stoelen in het oog kon houden.

En vooral hield hij den blik strak gevestigd op den stoel, waarop hij zooeven het colbert met zijn zonderlingen inhoud had gevonden.

De heeren kwamen toelopen en schoten allen hun jas of colbert aan.

Peter Hegarty zocht even rond, toen trad hij op den stoel toe, nam er het colbert af, en schoot het vlug aan.....

Een lachje van voldoening speelde om de lippen van James Sullivan; hij geloofde zijn man gevonden te hebben.

HOOFDSTUK II.

De wasafdruk.

De gasten begaven zich lachend en babbelend naar het buitenverblijf, waar de lunch stond aangericht in de groote eetzaal gelijkvloers, waarvan de ramen uitzagen op het heerlijke grasperk, dat zich voor het terras uitstreckte.

De gebroeders Harvy waren een weinig achtergebleven.

Toen de gasten buiten het bereik van hun stem waren, begon de jongste broeder zachtjes:

— Zou je mij nu eens willen zeggen, Edward, met welk doel ik dien goocheltoer moest verrichten?

— Heel eenvoudig, Charly — onze goede vriend Sullivan nam, terwijl wij speelden, het verkeerde jasje op, namelijk het mijne, stak zijn hand in den zak — en je begrijpt wel, wat hij daar gevonden heeft. Het is een groot geluk dat ik onder het spelen door onzen vriend toch een weinig in het oog heb gehouden.

— Dus je had vanmiddag den wasafdruk al gemaakt?

— Ja — nauwelijks een half uur voor wij begonnen te spelen.

De jonge man bette zijn voorhoofd met zijn zakdoek.

— Hoor eens even, zeide hij, dat had dus maar een

haar gescheeld. Maar waarom heb je mij eigenlijk den afdruk in den zak van Hegarty laten stoppen?

De ander haalde de schouders op.

— In den zijnen, of in dien van een ander, zeide hij onverschillig. Het is maar een grap. De jas van Hegarty lijkt het meest op de mijne, en bovendien is hij een zotte kwast, een ijdele gek, die wel eens mag worden beetgenomen.

— Kan het geen kwaad?

— Wat zou het voor kwaad kunnen? Hoogstens arresteert men hem en brengt hij eenige onaangename uren op het politie-bureau door. Zijn alibi zou hij natuurlijk spoedig genoeg kunnen toonen.

— Maar Edward, daar valt mij iets in.

— Zeg eens op.

— Als Sullivan dien ongelukkigigen Hegarty nu eens aanzag voor John Raffles?

— Wel, dat zou een onbetaalbare grap zijn. Maar ik geloof toch niet, dat Sullivan zoo ver zou gaan.

— Waarom niet? drong de jonge man aan. Hij weet heel goed, dat John Raffles onder alle gedaanten optreedt en dat het volstrekt niet zoo onmogelijk is, dat hij zich hier onder de gasten heeft bevonden...

— Wat in dit geval ook toevallig uitkomt, hernam de andere op spottenden toon.

De twee mannen die dit gesprek voerden, waren John Raffles, de Groote Onbekende, en zijn trouwe vriend, Charly Brand.

Raffles had met zijn onafscheidlijken makker ongeveer een week geleden Londen verlaten, waar hij sedert jaren als Lord William Aberdeen alle Londenaren in verbazing zette door zijn groote giften aan liefdadigheidsinstellingen en zijn propaganda voor allerlei kosteloze instellingen ten behoeve der armen.

Hij had behoefte aan wat frissch lucht en aan wat beweging, en op een goeden avond, na aan den trouwen chauffeur Henderson en den kamerbediende Gaston de noodige bevelen te hebben gegeven, waren zij met stille trom vertrokken uit de prachtige villa in de Regentstreet, hadden zich vermomd in een van de vele huizen, welke Raffles te Londen bezat en waren den volgenden morgen in de gedaante van de gebroeders Harvy verschenen in het bevallige dorpje Dumbhill, waar zij een klein optrekje huurden en zich uitgaven voor studeerende jongelieden, die pas uit het buitenland terugkeerden.

Een toeval had hen in kennis gebracht met den pas geridderden spekhandelaar.

Deze had namelijk, zonder een chauffeur mede te nemen een nieuwe auto willen beproeven, die midden op den weg den arbeid had gestaakt, juist toen Charly en Raffles kwamen aanwandelen.

De Groote Onbekende had hoffelijk zijn dienst aangeboden, die gretig werd aangenomen.

Na een half uur van hard werken had hij de monsterachtig groote auto weder op gang weten te brengen.

Een uitnodiging tot een bezoek op het buitenverblijf van Sir Gibbs was het gevolg geweest — en reeds op dienzelfden dag was in Raffles het plan gegroeid zijn slag te slaan ten huize van den schatrijken kasteel-eigenaar.

Op dienzelfden dag was hij er ingeslaagd, ongezien den wasafdruk te maken, die hem bijna ten verderve had gestrekt, als zijn arendsblik niet bijtijds het vreemd gescharrel van James Sullivan bij de waranda had ontdekt, en als hij hieruit niet aanstonds de gevolgtrekkingen had gemaakt die maar al te juist bleken te zijn.

De beide vrienden liepen zwijgend eenigen tijd voort. Toen hernam Charly zachtjes:

— Nu is ons plan natuurlijk ten doode opgeschreven? Raffles keek hem verbaasd aan.

— Waarom? vroeg hij.

— Waarom? Sullivan zal natuurlijk Gibbs waarschuwen en de Koning van het spek zal zijn voorzorgsmaatregelen nemen!

— Lieve hemel, als het anders niet is! zeide Raffles schouderophalend.

— Je geeft dus je plan niet op?

— Welneen, ik denk er niet aan! Ik heb nu eens lust om de brandkast van onzen nieuwen ridder van binnen te bekijken!

— Zou hij hier veel geld hebben? Het is toch maar een zomerverblijf?

— Er zal in ieder geval genoeg geld zijn, om onze moeite te beloonen. Maar laat ons nu wat voort maken — ik heb honger!

— Vindt je het niet, wat onkiesch te smullen in het huis van den man, dien wij denken te berooven?

— Ik zal vijf pond sterling in de brandkast achterlaten, als betaling voor onze maaltijden! zeide Raffles koel. Dat is meer dan genoeg, want ik moet je zeggen dat zijn kok geen genie is!

Charly verborg met moeite een lachje.

Naast hem liep een man, die zich er over beklagde dat zijn verwend gehemelte niet voldoende gestreeld werd door de diners van een man, dien hij dezer dagen voor eenige tienduizenden ponden hoopte te bestellen!

Zij bevonden zich nu vlak bij de villa en traden daarna de eetzaal binnen, waar bijna alle gasten reeds aan den disch vereenigd zaten.

Zooals gewoonlijk voerde Peter Hegarty het hoogste woord.

Zijn snaterende stem was op verren afstand hoorbaar.

Hij deed een spottend verhaal van een avontuur onder de papoea's, waarnaar Edith Gibbs, de oudste dochter van den heer des huizes, met open mond en schitterende oogen zat te luisteren, tot niet geringe ontwaardiging van Burggraaf Fitzclarence, die zich eveneens onder de gasten bevond.

Aan het hoofd van de lange tafel zat Sir Reginald in eigen persoon.

Van zijn uiterlijk valt weinig anders te zeggen, dan dat men hem reeds op een mijl afstands zijn beroep aanzag.

De nieuwe ridder had werkelijk onmogelijk iets anders kunnen zijn dan handelaar in spek en oliën!

Tegenover hem zat zijn vrouw, die hem in olieachtigheid niets toegaf.

Het was een groot geluk te noemen, dat de beide dochters van het echtpaar Gibbs in ieder geval volstrekt geen gedachte wekten aan de wijze waarop hun vader zijn fortuin verdiend had.

Ongeveer in het midden van de tafel zat James Sullivan, aan zijn rechterhand had zijn vrouw, en daarnaast Dorrit Evans plaats genomen.

Eenige minuten tevoren had de detectieve de beide dames op de hoogte gesteld van zijn vondst.

En als Raffles had kunnen hooren, waarover zij het hadden, dan zou hij trotsch hebben kunnen zijn op zijn doorzicht — want aanstonds had Dorrit Evans, de bevallige, jonge leerlinge van Sullivan, het vermoeden geopperd dat de Groote Onbekende zich wel eens onder de gasten kon bevinden.

Daarop had Sullivan ernstig en bevestigend geknikt.

Toen zij nu gezeten waren en het gesprek bijna algemeen was, keek Ann Sullivan strak naar Peter Hegarty en zeide toen fluisterend tegen haar man:

— Ik kan mij toch bijna niet voorstellen dat — hij het is!

Sullivan haalde de schouders op.

— Ik kan wel zien, lieve Ann, dat je toch nog betrekkelijk weinig met — je weet wel wien, — te doen hebt gehad! Die man weet het uiterlijk van een volslagen idioot aan te nemen! Nu eens is hij verlopen circusclown, dan weder een verstrooide professor in de plantkunde, nu eens een dronken matroos, en dan weer een gepensioneerde parkwachter. Hij vertoont zich in alle denkbare gestalten en als men het hem vroeg, zou hij binnen anderhalf uur het uiterlijk van alle gasten die hier zitten, kunnen aannemen, zonder dat je eenig verschil tusschen den echten en den nagemaakten zou kunnen ontdekken!

De jonge vrouw schudde ongeloovig het hoofd.

— Het klinkt bijna ongelooflijk! mompelde zij.

— Het is zooals ik je zeg, Ann! hernam Sullivan op ernstigen toon. Het is al eens voorgekomen, dat ik zelf een heelen dag lang zijn bevelen heb opgevolgd, omdat ik er een eed op zou hebben gedaan, dat ik met inspecteur Baxter te doen had.

— Maar beste James — de naam van Peter Hegarty is toch niet onbekend?

— Wat zou dat? ging Sullivan voort. Dat heeft toch niets te beduiden? Weet jij waar de echte Peter Hegarty zit? Die kan wel ergens in het hartje van Afrika vertoeven!

— Maar waarom zou hij dan juist die gestalte hebben aangenomen! ging de jonge vrouw voort, die nog steeds niet overtuigd was.

— Nu vraag je mij meer dan ik weet! merkte Sullivan van eenigszins ongeduldig op. Daar zal hij wel zijn redenen voor hebben! Wereldreizigers zijn altijd interessant in de oogen van jonge meisjes en misschien wil hij een gunstigen indruk op haar maken ten einde des te gemakkelijker zijn plannen ten uitvoer te kunnen brengen!

De jonge vrouw keek Peter Hegarty met aandacht aan.

— Zijn oogen lijken mij donkerder te zijn dan die van Raffles! fluisterde zij na eenige oogenblikken.

— Dat beteekent niet veel! Raffles kan zijn oogen wel tien verschillende tinten geven! Hij legt bijvoorbeeld een blauwe schaduw op het bovenste ooglid, waardoor het oog wat dieper in de kas schijnt te liggen, zoodat er als het ware een waas ever de oogen schijnt te leggen, en ook wel druppelt hij als het noodig is wat athropine in het oog, waar door de pupil wel drie-maal zoo groot wordt en zijn oogen bijna zwart lijken. Neen, zelfs daaraan hebben wij geen houvast!

En gedurende al dien tijd had Peter Hegarty het hoogste woord.

Van de papoea's was hij nu naar de Samoeden verhuisd.

Hij verhaalde op het oogenblik van een ijzingwekkenden sledetocht dwars over een eindeloos ijsveld, en achtervolgd door een geheele kudde ijsberen.

Edith Gibbs zat met bleeke wangen toe te luisteren en de boosheid van Burggraaf Philip Fitzclarence nam met iederen hap toe.

— Nu moet ik je nog één ding vragen, James, ging Ann Sullivan voort, en dan zal ik het je niet meer lastig maken!

— Laat maar eens hooren, vrouwtje! zeide Sullivan vriendelijk.

— Kan dat met dien wasafdruk geen aardigheid zijn!

Sullivan keek zijn vrouw verbaasd aan!

— Een aardigheid, zeg je? Dat zou dan al een heel zonderlinge grap zijn! Ik heb het stuk was in mijn handen gehouden en bekeken. En ik verzeker je dat de afdruk zoo scherp en duidelijk was, als men alleen maar kan verwachten van een zeer geoefend vakman.

— Nu, dan moet je maar doen wat je het beste acht! hernam de jonge vrouw. Denk je hem aanstonds te arresteeren?

— Waar denk je aan? Het valt mij niet in! Op zulke losse gegevens zou ik John Raffles zeker niet gevangen durven nemen! Hij is zoo glad als een aal! Ik weet wel, dat de kans minstens even groot is, dat wij met een anderen bekwamen inbreker te doen hebben, maar daarop laat ik het niet aankomen!

— Wat denk je dan te doen?

— Ik zal al zijn doen en laten nauwkeurig nagaan en hem op den voet volgen, of laten volgen. Daarom juist heb ik den wasafdruk niet uit zijn zak genomen, ten einde hem niet achterdochtig te maken.

HOOFDSTUK III.

Hegarty achtervolgd.

Het gesprek was spoedig algemeen geworden, ofschoon Hegarty als een tweede Baron von Münchhausen al het mogelijke in het werk stelde om de aandacht nitsluitend op zijn eigen persoon samen te trekken.

Bij dit voornemen werd hij trouwens dapper gesteund door Edith Gibbs, die telkenmale aandacht trachtte te verzoeken voor de verhalen van den wereldreiziger.

De lunch naderde haar einde.

De jongelieden maakten allerlei plannetjes voor den middag.

Zullen wij de Theems oproeien? stelde Edith Gibbs Hegarty voor.

— Het spijt mij zeer, Miss Edith, antwoordde deze, maar ik moet vanavond voor dringende zaken te Londen zijn.

Edith zette een pruilend lipje.

— Zijn die zaken zoo dringend, dat ge er ons gezelschap voor prijs geeft?

— Zelfs uw gezelschap, Miss, zeide Hegarty met een verliefden blik in de fletse oogen van de oudste dochter des huizes. Gij kunt dus wel begrijpen, dat zij van het grootste belang zijn.

— En mag men niet weten, wat het voor zaken zijn? ging Edith voort.

— Neen Miss — het zijn Staatszaken, schertste Hegarty.

— Gij blijft dus misschien niet eens dineeren?

— Tot mijn groote spijt is mij dat onmogelijk. Ik verzeker u echter, dat ik gaarne zal terugkomen — en dan hoop ik mij geheel en al aan u te wijden, voegde hij er met een tweeden smachtenden blik aan toe.

Deze toezegging scheen Edith enigszins te verzoenen met het spoedige vertrek van den jongen man.

Sullivan had aandachtig toegeluisterd, ofschoon hij zich het air gaf dat hij met zijn vrouw zat te spreken.

Maar er was nog iemand die aandachtig luisterde

naar wat er gezegd was, en dat was John Raffles, de Groote Onbekende.

Uit de bewegingen, het gefluister, de steedsche blikken van Sullivan en zijn beide dames, had hij al spoedig de waarheid begrepen: de detective hield inderdaad den ongelukkigen Hegarty voor den langgezochten gentleman-inbreker.

Met de aandacht van een toeschouwer in een theaterzaal, volgde Raffles met groeiend welbehagen de ontwikkeling van de klucht, waartoe hij zelf den grondslag had gelegd.

Men stond van tafel op, verkleedde zich weder spoedig en korten tijd later waren verscheidene groepjes gaat fietsen, visschen, wandelen of roeien, terwijl eenige verwoede tennisspelers weder naar het prachtige speelveld waren teruggekeerd.

Onder het troepje fietsers bevonden zich Peter Hegarty en Edith Gibbs.

Het spreekt dus vanzelf, dat ook Sullivan plotseling een onbedwingbaren lust in zich gevoelde het rijwiel te bestijgen.

Hij had hij zich zelf een duren eed gezworen, dat hij zijn prooi niet zoo spoedig zou loslaten — of het dan John Raffles was, of een ander berucht inbreker.

Het was hem duidelijk, dat de gewaande Hegarty slechts naar Londen terugkeerde, om daar zijn plannen ten uitvoer te brengen.

Waarschijnlijk liet hij aanstonds een sleutel naar den wasafdruk maken en zou hij misschien dien zelfden nacht reeds terugkeeren.

Hij had zijn vrouw en Dorrit Evans bevel gegeven te blijven waar zij waren en een oogje in het zeil te houden, want het was niet onmogelijk, dat Hegarty met medeplichtigen samenwerkte.

Het plan der fietsers was Hegarty een eind weegs uitgeleide te doen, want deze was van plan per rijwiel naar Londen terug te keeren.

Toen Sullivan dit vernam was hij wel een weinig verlegen, want hij vroeg zich af, hoe hij het aannemelijk zou maken, dat hij den jongen man tot aan de hoofdstad zou vergezellen.

Deze hielp hem echter zelf uit den brand.

Onder het rijden over den prachtigen, gladden rechten weg, vroeg Hegarty den detective gekscherend:

— De plicht roept u zeker terug, mijnheer Sullivan? Een hondenbaantje dat van u, neem mij niet kwalijk dat ik het zeg. Neen, dan zie ik toch maar liever wat van de wereld. Gij kunt niet gelooven, wat ik al alles beleefd heb. Zoo bevond ik mij eens, ongeveer een half jaar geleden in de dorre steppen van Siberië...

En hierop volgde een schier eindeloos verhaal over een tocht in een slede, waarbij Hegarty eenige dozijnen malen de kans had geloopt door wolven te worden verslonden, en slechts gered was geworden door zijn weergalooze tegenwoordigheid van geest.

Sullivan luisterde met geveinsde aandacht.

Hij begon hoe langer hoe meer overtuigd te geraken, dat de heer Hegarty geen gewone snoever was, maar een rol vervulde.

Zij hing als het ware aan de lippen van den verhalen, en had reeds eenige malen gevaar geloopt, onder een boerenkar te geraken.

Burggraaf Fitzclarence, die zich eerder had laten vierendeelen, dan Hegarty en Edith alleen buiten het bereik van zijn blik te laten, was ten einde raad.

Hij gevoelde dat hij terrein ging verliezen.

Die duivelsche Hegarty had de rijke erfgename geheel en al ingepalmd.

Hij zwoer bij zich zelf, dat hij een oogje in het zeil zou houden.

Hegarty had juist de reeks zijner heldendaden voltooid, toen de eerste huizen van Londen in het gezicht kwamen.

Het laatste gedeelte van zijn verhaal had hij tot Sullivan moeten richten, want Edith Gibbs had reeds een uur geleden met een teederen handdruk afscheid genomen, terwijl ook de andere gasten waren teruggekeerd.

Zoodra zij de eerste wijken van Londen achter den rug hadden, achtte Sullivan het geraden, afscheid van Hegarty te nemen.

Hij was evenwel dat van plan, hem tersluiks te volgen.

Zoodra de jonge wereldreiziger dan ook weder zijn rijwiel bestegen had, sprong hij op het zijne en volgde hem op eenigen afstand.

Na een rit van ongeveer een half uur, sprong Hegar-

ty van zijn rijwiel voor een groot en welbekend pension, dat Sullivan zeer goed kende.

Hij verschoot zich snel in een portiek, tot Hegarty was binnengegaan.

En daarop wapende hij zich met geduld, want hij was van plan te wachten totdat Hegarty het huis weder zou verlaten.

Er verstreek bijna een uur zonder dat er iets gebeurde.

Toen kwam Hegarty weer te voorschijn.

Hij had zijn licht flanelen sportpak, waarmede hij den fietstocht gedaan had, tegen een zwarten rok verwisseld, waarover hij een lichte overjas droeg.

Sullivan trok zich nog verder in de portiek terug en liet Hegarty voorbijgaan.

Toen nam hij zijn rijwiel weder ter hand en volgde zijn prooi op eenigen afstand.

Hegarty riep een voorbijrijdende huur-auto aan en de detective was weder genoodzaakt op zijn rijwiel te springen, ten einde de auto te kunnen bijhouden.

De rit duurde ongeveer een kwartier.

Toen hield de wagen stil voor een deftig restaurant.

Hegarty stapte eruit, betaalde den chauffeur en ging binnen.

Hij was blijkbaar in een zeer opgewekt humeur.

Sullivan dacht er over na wat hem te doen stond.

Hij begreep wel, dat het thans onverstandig zou zijn, zijn man te arresteeren, daar hij volstrekt geen bewijs tegen hem in handen had.

Daar hij echter een wasafdruk van het slot van een der deuren had gemaakt, was het duidelijk dat Raffles — Hegarty — voornemens was, in het zomerverblijf van mijnheer Gibbs zijn slag te slaan.

Sullivan had dus niets anders te doen, dan zich met een aantal mannen verdekt op te stellen, te beginnen met denzelfden nacht en af te wachten, dat zijn slachtoffer terugkwam.

In dat geval zou hij zooveel bewijzen tegen hem kunnen verzamelen als hij slechts wilde.

Toen hij dit bij zich zelf overwogen had, noteerde de jonge detective den naam van het restaurant, sprong weder op zijn rijwiel en reed naar het pension terug.

Hij belde er aan en vroeg het dienstmeisje, dat hem opendeed, of haar meesteres te spreken was.

Eenige oogenblikken later stond hij tegenover een bejaarde dame, die eenigszins verschrikte, toen hij zijn naam en kwaliteit bekend maakte, maar zich aanstonds bereid toonde, hem op al zijn vragen te antwoorden.

— Woont Peter Hegarty hier al lang bij u, mevrouw? begon Sullivan.

— Pas een halve maand, mijnheer, en hij is een dag of zes, zeven geleden heengegaan, omdat hij op het buiten van Sir Reginald Gibbs gevraagd was.

— Betaalde hij altijd geregeld zijn huur?

— Zoo geregeld als een klok!

— Hebt gij geen onregelmatigheden in zijn levenswijze opgemerkt?

De pensionhoudster trok een bedenkelijk gezicht.

— Om u de waarheid te zeggen, kwam mijnheer Hegarty wel eens op een heel laat uur thuis! Maar ik zie nog al veel door de vingers. Hij is nog jong en hij brengt hier geen lawaaimakende vrienden of onfatsoenlijke dametjes! Ik let er dan maar niet op, als de klok reeds op vier of vijf uur staat als hij thuis komt!

Een glimlachje deed de lippen van Sullivan krullen.

Het werd hem hoe langer hoe duidelijker, dat hij op het punt stond een goede vangst te doen.

— Weet gij niets uit het verleden van uw huurder? vroeg hij nog.

— Niets anders, dan dat hij veel gereisd en veel gezien heeft.

— Wilt gij mij zijn kamer even laten zien?

— Als dat noodig is, gaarne, mijnheer! Maar wat vermoedt gij dan toch eigenlijk? vroeg de pensionhoudster op verschrikten toon.

— O, niets bijzonders! stelde Sullivan haar gerust. Het heeft werkelijk niets te beteekenen.

— Dan is het wat anders! Want ik verzeker u, dat mijnheer Hegarty wel een beetje snoeft en opsnijdt, maar dat hij een dood fatsoenlijke jongen is!

Onder het spreken was de oude dame den bezoeker voorgegaan, een trap op, langs een lange gang naar een goed gemeubeld vertrek, dat op straat uitzag.

Sullivan wierp een snellen blik in het rond.

Op het bed was achteloos het flanellen pak neerge-
worpen.

Sullivan voelde in de zakken.

De wasafdruk bevond er zich niet meer in!

Maar toen hij nogmaals om zich heen keek, zag hij het voorwerp op een kleine tafel bij het raam liggen.

Er naast lagen eenige sleutels!

Sullivan liet een geknor van tevredenheid hooren.

— Ik weet nu wat ik weten wil, mevrouw! zei hij, terwijl hij zich gereed maakte weder te vertrekken. Nu moet ik u nog slechts op het hart drukken, vooral met geen woord tegenover mijnheer Hegarty van mijn be-

zoek te reppen — ten minste als hij nog terugkomt!

— Twijfelt gij daar dan aan? riep de pensionhoudster verschrikt uit.

Sullivan haalde de schouders op.

— Alles is mogelijk! zeide hij. In ieder geval zoudt gij de politie ernstig benadeelen, wanneer gij uw mond zoudt voorbijspreken!

— Ik beloof u, dat ik niets zal zeggen, mijnheer, maar als gij soms den jongen Hegarty mocht verdenken, al was het van het kleinste misdrijf, dan zeg ik u, dat u zich schromelijk vergist, al ken ik hem pas een week.

Sullivan glimlachte slechts en antwoordde niet.

Hij liet alles zoo liggen als hij het gevonden had en verwijderde zich, na nogmaals de oude dame op het hart te hebben gedrukt, het strengste stilzwijgen in acht te nemen.

Toen hij weder op straat kwam, nog altijd met zijn rijwiel bij zich, begon het langzamerhand donker te worden.

Hij at snel iets in een nabijgelegen restaurant en reed vlug naar het bureau van Scotland Yard.

Hij vond daar den heer Baxter, den hoofd-inspecteur, die voor een zaak van ondergeschikt belang na den maaltijd naar zijn bureau was teruggekeerd.

— Ben je al terug, Sullivan? vroeg Baxter eenigszins verwonderd, toen hij den jongen man zag binnentreden. Ik meende, dat je je geheele vakantie daarginds in Dumbhill zoudt doorbrengen.

— Dat zou ik ook zeker wel gedaan hebben, mijnheer Baxter, als het toeval mij niet op het spoor had gebracht van een man, dien wij reeds geruimen tijd ijverig zoeken.

Baxter liet zich op zijn stoel vallen.

— Wil je daarmee zeggen, Sullivan, dat.... *hij* zich in je macht bevindt?

— Dat helaas nog niet, mijnheer Baxter! antwoordde Sullivan hoofdschuddend. Maar toch hoop ik ditmaal, dat hij in mijn macht zal geraken.

En nu deelde Sullivan aan Baxter, die gespannen luisterde, alles mede wat er dien middag gebeurd was.

Toen de jonge detective zijn verhaal beëindigd had, sprong Baxter verheugd op en klopte hem op den schouder.

— Er bestaat all kans, dat wij ditmaal den goeden bij den kop hebben, Sullivan! riep hij uit. Je komt zeker hulp halen?

— Juist, mijnheer Baxter! Ik moet minstens acht man

hebben om de omstreken van het huis goed te kunnen bewaken!

- Je zult ze hebben, Sullivan, al vroeg je er tachtig!
- Mag ik ze zelf uitzoeken?
- Je kunt alles doen wat je wilt!
- Ik dank u!

Sullivan begaf zich aanstonds naar het dienstvertrek, waar een zestigtal agenten steeds aanwezig waren, en zich thans den tijd kortten met lezen, damspelen of biljarten, en zocht acht van de beste mannen uit.

Hij nam deze ter zijde en deelde hen in korte woorden mede, wat er zou gebeuren.

De oogen der acht agenten schitterden van verwachtingen en blijdschap.

Zij voorzagen zich snel van wapens en ook Sullivan stak een revolver bij zich.

Het was bijna negen uur in den avond, toen het troepje, over eenige wagons verdeeld, in den trein stapte, die hen binnen een kwartier tijds naar Dumbhill bracht.

De duisternis was geheel gevallen, toen zij daar aankwamen.

Sullivan verzamelde zijn mannen op het kleine station en gaf hun fluisterend de noodige instructies.

Het was ongeveer een half uur loopens van het stationnetje naar het zomerverblijf van Sir Reginald.

Bij den muur, die langs een groot gedeelte van het park liep, liet Sullivan zijn mannen halt houden.

Hij had de voorzorg genomen hen bij kleine afdeelingen van ten hoogste twee man te laten marcheeren, ten einde niet onnoodig opzien te baren.

— Luister nu eens, zeide hij fluisterend. Het is nu tien uur, en in de eerste uren zal er natuurlijk niets gebeuren. Twee uwer moeten post vatten bij den achtergevel, dicht bij de kleine dienstdeur, die zich daar bevindt! Zij moeten zich verborgen houden in het naburige struikgewas. Twee anderen moeten de voordeur goed in het oog houden en zich verbergen aan den voet van het terras, naast de groote trap, waar zich eenige bakken met groote planten bevinden. Vier man moeten op eenigen afstand van elkaar post vatten aan den anderen kant van den muur, dien gij hier ziet. Gij moet niet dadelijk alarm maken, als gij een man over dezen muur ziet klimmen, maar hem kalm zijn gang laten gaan, tot hij in het park is en gij er volmaakt zeker van zijt, dat hij u niet kan ontsnappen. Bedenk, dat wij te doen hebben met een uiterst sterk en sluw man!

- En gij, mijnheer Sullivan? vroeg een der agenten.
- Ik begeef mij nu naar mijnheer Gibbs en zal hem

op de hoogte brengen van wat er is voorgevallen. Hij kan zich dan op alle gebeurlijkheden voorbereiden. Ga nu dadelijk uw post innemen! Gij kent het sein, als gij elkanders hulp mocht noodig hebben. Opgepast en bedenk, dat er per hoofd £ 100 voor u te verdienen is!

Deze zinspeling op de belofte, welke voor de vangst van John Raffles was uitgelooft, scheen de mannen tot den grootsten ijver te prikkelen.

De posten werden aanstonds verdeeld en de mannen verwijderden zich sluipend.

Wat Sullivan betreft, hij begaf zich aanstonds naar de villa, waar zijn afwezigheid vrij wat opzien had gebaard.

Hij vond het kleine gezelschap voor zoover het op het buitenverblijf logeerde, in de fraaie, maar nog wat nieuwe huiskamer zitten.

Er werd gewhist, barakgespeeld en geschaakt — om over het flirten maar te zwijgen.

Ann Sullivan sprong aanstonds op en snelde haar echtgenoot tegemoet.

— Waar ben je toch gebleven, James? riep zij uit. Ik heb in groote ongerustheid verkeerd.

— Dat is heel onverstandig van je, Ann, zeide Sullivan op zachten toon want je moest nu toch weten, dat mijn beroep mij vaak plotseling voor geruimen tijd van je kan wegroepen.

— Heb je soms iets naders ontdekt? fluisterde de jonge vrouw.

— Dat geloof ik wel, antwoordde de detective.

Hij trad nu op den heer des huizes toe, die zich hield alsof hij in de lezing van een sportblad verdiept was, maar in waarheid een uiltje knapte en zeide:

— Sir Reginald, een paar woorden met u, als ik u verzoeken mag.

De dikke spekhandelaar keek Sullivan met knipperende oogen aan.

Hij bedwong met groote moeite een geeuw en vroeg toen:

— Is het van belang, mijn waarde Sullivan?

— Van groot belang.

— Dat moet wel, want gij ziet er zoo ernstig uit, zeide Sir Reginald eenigszins ongerust, terwijl hij opstond en zijn blad wegwierp. Kom dan even met mij mede — hier naast kunnen wij rustig spreken.

De heer des huizes ging Sullivan voor naar een klein, als ontvangkamer ingericht salon, dat aan de huiskamer grensde.

— En biecht nu maar eens op, mijn waarde Sullivan, zeide hij joviaal. Heb je soms geldzaken aan het hoofd?

— Niet ik — maar u zou ze wel eens spoedig kunnen hebben, Sir Reginald.

— Ik? riep de heer des huizes verwonderd uit. Waarom in 's hemelsnaam.

— Omdat John Raffles voornemens is misschien reeds hedennacht hier in huis in te breken.

HOOFDSTUK IV.

Hegarty beleeft een onaangenaam avontuur.

De uitwerking van deze woorden was verbazend.

De gelaatskleur van den groot-grondbezitter was toch reeds niet al te gezond, maar zij werd nu bepaald groen.

Hij wankelde achteruit en greep zich aan een stoel vast.

— Een inbraak? stotterde hij toen nauwelijks hoorbaar.

Sullivan knikte ernstig.

— En — door John Raffles?

— Dat vrees ik ten minste.

— Vannacht nog?

— Dat is zeer goed mogelijk.

Sir Reginald liet zich met zooveel geweld op een stoel neervallen, dat het meubel vervaarlijk begon te kraken.

Maar hij sprong aanstonds weder op en riep, terwijl zijn gelaat nu vuurrood werd:

— Maar dan moet er aanstonds om de Londensche politie getelefoneerd worden.

— Maak u niet zoo ongerust, Sir Reginald, dat is reeds geschied, hernam Sullivan kalmeerend. Ik kom zoeven uit Londen terug, waar ik mijn man heb nagegaan en ik heb acht mannen meegebracht, de beste die ik kon krijgen.

— Gij hebt hem nagegaan? jammerde de spekhandaar. Maar waarom hebt gij hem dan niet dadelijk gearresteerd?

— Omdat dit bij een man als Raffles niets geeft, als men hem niet op heeterdaad kan betrappen. De eenige aanwijzing tegen hem, bestaat in een afdruk van een slot van een der deuren hier in huis — en gij zult mij moeten toegeven, dat dat niet voldoende is.

— Maar wie is hij dan? riep Gibbs wanhopig uit.

— Peter Hegarty.

Een luide gil was het antwoord op deze woorden.

De beide mannen keken tegelijk verschrikt om.

Edith Gibbs stond in de deur, bleek en met het uiterlijk van een heldin in een ouderwetsch drama.

— Mijn Peter, schreeuwde zij. Mijn lieve Peter? Dat is onmogelijk, pa!

— Mijnheer Sullivan zegt het, kind, zeide Sir Reginald.

En toen pas scheen hij tot het bewustzijn te komen, van de beteekenis van den gil en het dramatisch uiterlijk zijner oudste dochter.

— Heb je alles gehoord? vroeg hij barsch.

— Ja, pa, ik wist niet, dat u hier was en wilde binnenkomen om een boek te halen, dat ik hier had laten liggen! Gij spraakt zoo hard, dat gij mij niet eens de deur hebt hooren openen.

— Zoo — en mag ik weten wat de beteekenis was van dien gil van zoo even? ging Sir Reginald door, die voor een oogenblik zijn vrees voor het aanstaande nachtelijke bezoek vergat.

Edith keek voor zich neer en een blosje steeg in haar magere wangen op.

— Pa.... stotterde zij.

— Wil je mij antwoord geven? drong haar vader aan. Waarom geef jij een tooneelgil, als je hoort, dat Peter Hegarty dezelfde is als John Raffles?

Nu meende Sullivan tusschenbeide te moeten komen.

— Het is nog niet zeker, Sir Reginald! zeide hij zuchtend. Misschien vergis ik mij wel en had miss Edith groot gelijk zoeven dien verontwaardigden uitroep te slaken!

— Zij had volstrekt geen gelijk, mijnheer Sullivan! gromde de vader van 't meisje. Ik heb al eenige dagen opgemerkt, dat Edith dien schreeuwerigen wereldreiziger met verliefde kalfsoogen aankijkt — en dat bevalt mij niet, Sullivan — dat bevalt mij in het geheel niet! Als zij naar iemand kijkt, dan kan zij het naar iemand

van mijn stand doen! Wat drommel, er is toch nog zoo iets als dankbaarheid in de wereld, en ik wil dat mijn dochter mijn adellijk geslacht geen oneer aandoet!

Sullivan had moeite een lachje te verbergen.

De toestand was inderdaad tamelijk komisch!

De pas geridderde edelman scheen het gevaar, dat zijn bezittingen boven het hoofd hing, voor het oogenblik geheel te vergeten, om de fiolen van zijn toorn te kunnen uitgieten over het schuldige hoofd van zijn dochter, die zich zoo ver had vergeten, dat zij den blik had laten vallen op een man, die niet eens van adel was.

Hij kuchte eens en zeide toen:

— Ik wil mij volstrekt niet in uw familie-aangelegenheden mengen, Sir Reginald, ik geloof ook niet, dat het er thans de tijd toe is! Ik zou u eerder in overweging geven mij uw medewerking te verlenen bij het vangen van den Grooten Onbekende.

Weer klonk de snerpemde gil door het vertrek.

Sir Reginald schrok als een paard, naast welks kop een zevenklapper wordt afgeschoten.

— Hou op met dat dwaze gegil! schreeuwde hij woedend.

— Maar, pa — mijn Peter is geen Groot Onbekende. Hij is een lieve, beste jongen, die geen vlieg kwaad zou doen! jammerde Edith.

— Verveel me niet langer met je Peter en ga naar je moeder! beval Sir Reginald kortaf. Je praat nonsens!

Edith wilde nog eenige tegenwerpingen maken, maar Sullivan kwam tuschenbeide.

— Ik herhaal u nogmaals, Miss, dat een vergissing mijnerzijds wel mogelijk is! Ik zal dan de eerste zijn, om u mijn verontschuldiging te maken! Ik moet u echter zeggen, dat ik daar sterk aan twijfel! Hoe het ook zij, wij kunnen wellicht reeds vannacht zekerheid hebben!

Het jonge meisje richtte haar schreden naar de deur.

— Mijn Peter — een inbreker — — snikte zij. Het is een schandaal — het is een belediging.

En met deze woorden ging zij het vertrek uit.

— Die kinderen van tegenwoordig! bromde Sir Reginald. Er zit geen grijn eerbied meer in. En laten wij nu weder ter zake komen, mijn waarde Sullivan. Wat raadt gij mij?

— Dat zal ik u zeggen! Het is natuurlijk voor alles noodzakelijk, dat Raffles volstrekt geen achterdocht mag koesteren. Hij is een zeer slim man en een enkele lamp, die in een anders verlaten kamer zou branden, zou hem dadelijk op zijn hoede doen zijn. Alles moet

dus vanavond zoo blijven, als gij het u had voorgenomen! Er is toch zeker geen partijtje?

— Neen!

— Hoeveel logeergasten hebt gij vanavond ongeveer?

— Acht!

— Hoeveel heeren zijn daaronder?

— Drie! De anderen zijn vriendinnen van mijn beide dochters!

— Wanneer begeven zij zich meestal ter ruste?

— Uiterlijk om elf uur — en dan noemt men het hier zeer laat!

— Nu, dat moet vanavond ook zoo geschieden. Hoe minder gij erover praat, hoe beter het is!

— Dat belooft ik je, Sullivan!

— Ik hoop Raffles te vangen, nog voor hij een voet in het huis heeft gezet, maar als wij hem zoover willen krijgen, dan moet er ook niets zijn, dat zijn achterdocht gaande maakt. En wat ik zeggen wilde — let vooral op uw dochter Edith!

— Acht u dat noodig?

— Moet ik u dat nog zeggen? hernam Sullivan. De jongedame heeft hier anders zooveel een tooneelvoorstelling gegeven, die aan duidelijkheid niets te wenschen overlaat. Om kort te gaan — ik geloof dat zij dien mijnheer Peter Hegarty — buitengewoon vriendelijk gezind is. En daar een verliefde vrouw tot alles in staat is, zelfs om de plannen van de politie in de war te werpen, als zij het voorwerp van haar liefde in gevaar waant, zoo zal het noodig zijn, dat gij haar goed in het oog houdt. Het zou mij bijvoorbeeld volstrekt niet verwonderen als zij op een van de torens klom en daar met een lantaarn ging zwaaien, teneinde Raffles op het naderend gevaar opmerkzaam te maken. Vrouwen zijn zulke onberekenbare wezentjes in dat opzicht.

— Dat zou mijn dochter doen? riep Sir Reginald Gibbs op ongeloovigen toon.

— Uw dochter evengoed als een andere, mijn waarde Sir Reginald.

— En ik zelf, Sullivan? Wat laat je mij zelf doen? vervolgde de heer des huizes, die alles behalve gerust scheen.

— Gij begeeft u naar uw slaapkamer, en doet alsof gij gaat slapen. Ik zou u echter maar aanraden goed wakker te blijven, want met John Raffles moet men op alles verdacht zijn. Hij is in staat om door het cordon heen te breken en bijvoorbeeld door een ongebruikten schoorsteen heen uw kamer binnen te dringen.

Sir Reginald Gibbs verbleekte.

Het leek of zijn tanden klapperden, toen hij hernam:

— Zoudt gij dat werkelijk meenen?

— Ik ben ervan overtuigd.

— Maar — als gij mij dan eens gezelschap hield. Niet dat ik bevreesd ben. Vrees is mij altijd vreemd geweest. Maar twee kunnen in ieder geval meer dan één.

— Is er een schoorsteen in uw slaapkamer? vroeg Sullivan bedaard.

De trekken van Sir Reginald klaarden weder op.

— Dat is waar ook — er is er in het geheel geen.

— Op welke verdieping bevindt zich uw slaapkamer?

— Op de derde in den rechter zijvleugel.

— Loopt er een balkon voorbij de ramen?

— Neen.

— Nu, dan is het al zeer onwaarschijnlijk, dat Raffles bij u binnen dringt, tenminste van buitenaf.

— Het is mogelijk, mijn waarde Sullivan, maar als gij er niets op tegen hebt, zou ik u toch liever gezelschap houden.

— Zooals gij wilt, zeide Sullivan schouderophalend. Ik denk mij in de buurt van de voordeur verdekt op te stellen en naar omstandigheden te handelen. Kunt gij met een vuurwapen omgaan?

Sir Reginald rilde van het hoofd tot de voeten.

Hij was een gezworen vijand van alle gewelddadigheid en niet dan met tegenzin legde hij zelfs een met hagel geladen jachtgeweer op een onschuldig haasje aan, een beweging, waaraan overigens voor dit diertje niet het minste gevaar verbonden was.

Toch vermande hij zich en zeide heesch:

— Als het moet, dan zal ik mij met een revolver wapenen.

— Uitstekend. Gij behoeft het echter slechts in de uiterste noodzakelijkheid te gebruiken, hernam Sullivan, die zijn gastheer met een argwanenden blik aanzag en vrees voor zijn eigen hachje begon te koesteren. Het werd hem hoe langer hoe duidelijker, dat de spekhandelaar bijna ziek van angst was.

— Wat uw dochter betreft, zoo yervolgde de detective, ik hoop dat gij haar zult kunnen beletten onze plannen in duigen te doen vallen.

— Wees daar maar niet bezorgd voor, zeide Sir Reginald grimmig! Ik zal haar eenvoudig in haar slaapkamer opsluiten.

— Doe wat gij het beste acht. En laat ons nu maar weder naar binnen gaan, want men heeft onze afwezigheid misschien reeds opgemerkt.

De beide heeren begaven zich weder naar de huiskamer.

Daar maakten sommige gasten zich reeds gereed om afscheid te nemen en zich ter ruste te gaan begeven.

Sullivan stak bedaard een sigaret op, wenkte zijn vrouw en Dorrit Evans bij zich en deelde de beide vrouwen op zachten toon mede, wat er zoeven was voorgevallen.

Edith zat met bleek gelaat in een hoek en staarde met haar waterblauwe oogen treurig voor zich uit.

Nadat de eerste gasten verdwenen waren, volgden de anderen al spoedig.

Om elf uur bevonden zich nog slechts de heer des huizes, Sullivan en de beide vrouwelijke detectieven in het vertrek.

Edith had zich reeds naar haar slaapkamer begeven en haar vader was haar nageslopen en had de deur van haar kamer op slot gedraaid.

Sullivan slaakte een zucht van verlichting, toen hij het vernam.

Zijn vrouw en Dorrit Evans hadden er volstrekt op gestaan de behulpzame hand te bieden bij de nachtelijke onderneming, die op komst was.

En Sullivan had de hulp van de beide vrouwen maar al te gaarne aanvaard, daar hij wel begreep, niet al te zeer te moeten rekenen op den bijstand van Sir Reginald Gibbs, die meer dood dan levend was.

Het bediendenpersoneel had zich reeds ter ruste begeven.

Langzamerhand werden in het huis alle lichten uitgedraaid.

Om twaalf uur bevond zich het geheele landhuis in diepe duisternis.

Sullivan had in de groote hall postgevat naast de breede deur, waar zich een zeer smal venstertje bevond, waardoor hij een gedeelte van het park, den oprijweg en den muur in het oog kon houden.

Voor het venstertje aan de andere zijde van de deur had Sir Reginald postgevat.

Daar de revolver hem reeds tweemaal uit de sidderende hand was gevallen en met groot gekletter op de marmere vloertegels was terecht gekomen, had Sullivan hem maar van dit moordtuig ontlast.

In de plaats daarvan had hij hem een dikken eiken stok, dien hij in een parapluibak had gevonden, in de hand geduwd, met het vriendelijk verzoek ook dit voorwerp niet te laten vallen.

Zoo verstreek er traag een vol uur.

Van de agenten was volstrekt niets te zien, en toch wist Sullivan, dat zij allen trouw op hun post stonden.

Het was doodstil in het huis en daarbuiten.

Slechts eenmaal was die stilte verbroken door het snerpnd geluid van een locomotief van een trein, die in ijvlende vaart voorbij het station Dumbhill snelde.

Omstreeks kwart over eenen maakte Sullivan, die geen oog van het park afhield, plotseling een beweging.

— Ik geloof, dat ik iets zie! zeide hij.

Bijna was ook de stok uit de handen van den doodsbenauwdcn Sir Gibbs gevallen.

— Waar dan? vroeg hij fluisterend. Ik zie niets!

— Kijk dan maar eens goed! Naast het hek, daarboven op den muur!

Sir Reginald tuurde in de duisternis.

— Waarachtig, ik geloof dat je gelijk hebt! zeide hij toen op heeschen toon. Daar klimt een man over den muur!

Sir Reginald had goed gezien!

Een donkere gedaante klom langzaam en voorzichtig over den muur naast het hek!

Voor zoover het te zien was op dezen afstand, droeg hij een langen, zwarten regenmantel.

De agenten gedroegen zich volkomen volgens hun instructies en gaven geen teeken van leven.

De gedaante van den klimmenden man teekende zich nu duidelijk tegen den lichten nachthemel af.

Plotseling geschiedde er iets onverwachts.

Ergens boven in het huis werd een raam geopend.

Sullivan en Sir Reginald keken elkander verstomd aan.

— Wat is dat nu? bromde de detective. Wie maakt daar een raam open?

Hij zou spoedig antwoord ontvangen.

Een hooge vrouwestem riep:

— Peter! Mijna lieve Peter! Ze willen je pakken! Vlucht toch voor het te laat is!

— Vervloekt! gromde Sullivan woedend. Zij zal het spel nog bederven. Ga, wat ik u bidden mag, dadelijk naar boven en leg uw dochter het zwijgen op.

Sir Reginald was blijkbaar maar al te verheugd, dat hij zich van deze gevaarlijke plaats kon verwijderen en snelde de trap op zoo gauw zijn corpulentie het hem veroorloofde.

Sullivan keek weder naar de klimmende gedaante.

Zonderling genoeg scheen de inbreker zich van het waarschuwend geschreeuw volstrekt niets aan te trekken.

Hij scheen slechts even te luisteren en klom toen bedaard verder.

— Dat is verduiveld brutaal! bromde Sullivan in zich zelf. Zou hij het niet gehoord hebben?

Dat moest inderdaad het geval zijn, want de indringer scheen even rond te kijken en het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Sullivan had echter duidelijk gezien, dat hij zich aan dezen kant van den muur liet vallen.

Hij was nu aan zijn oog verborgen door het dikke struikgewas en eenige boomgroepjes.

Het geschreeuw van Edith Gibbs duurde nog even voort, maar werd plotseling afgebroken!

Blijkbaar had haar vader haar op hardhandige wijze belet de geheele zaak te bederven.

Sullivan hoorde hoe er een raam gesloten werd en toen werd het weder stil.

Hij wachtte vol gespannen ongeduld, met den vinger aan den trekker van zijn revolver.

Er verliepen tien minuten.

Toen werd de gedaante weder zichtbaar, maar nu veel dichterbij.

Zij bewoog zich langzaam en naar het Sullivan toescheen eenigszins onzeker en zwaaiend over het oprijpad, hetwelk thans tamelijk helder door de juist door komende maan beschenen werd.

— Wat doet hij vreemd! mompelde Sullivan. Hij schijnt zich volmaakt zeker te voelen! Nu, de tijd van handelen breekt aan!

De gedaante naderde hoe langer hoe meer.

En spoedig was er geen vergissing meer mogelijk — het was Peter Hegarty!

Nu stond hij stil, haalde blijkbaar met groote moeite een sigaret uit zijn zak en stak ze aan.

De manipulatie scheen veel van zijn krachten te hebben gevergd, want hij nam den hoogen hoed af, die achter op zijn hoofd stond en wischte zich met zijn zakdoek over het voorhoofd.

Toen zette hij zijn weg weder voort.

Sullivan voelde zijn verbazing groeien.

De manier waarop John Raffles optrad, getuigde van weergalooze onbeschaamdheid, of van een ongehooflijke onvoorzichtigheid.

De man was nu vlak bij de deur.

Op een vijftigtal meters achter hem zag Sullivan door het ruitje hoe vier zijner agenten over den grasrand kwamen toeslūpen.

Hegarty stond nu met zijn neus bijna tegen de voordeur aangedrukt.

Hij tastte in zijn zakken en haalde er ten slotte een sleutel uit.

Niet zonder moeite scheen hij het slot te vinden.

Sullivan, wiens hart hem in de keel scheen te kloppen, hoorde duidelijk het krassen van den sleutel over de slotplaat.

Maar eindelijk ging de deur toch langzaam open.....

Sullivan omvatte zijn revolver.

De agenten waren op slechts tien meter afstand.

Hegarty trad binnen, eenigszins onzeker en wankelelend.

Plotseling rukte Sullivan de deur zoo wijd mogelijk open en riep met stentorstem:

— Handen op!

Tegelijkertijd richtte hij zijn revolver op het gelaat van Hegarty.

Deze keek den detective met een vragenden blik aan en zeide toen op goedigen toon:

— Wat wil je met mijn handen, vadertje?

— Steek ze onmiddellijk op, of ik schiet! beval Sullivan streng.

In plaats van te gehoorzamen tastte Hegarty met onzekere hand naar den loop van de op hem gerichte revolver.

Maar Sullivan trok snel het wapen terug.

— Steek je handen op, John Raffles! beval hij op dreigenden toon. Ik spot er niet mee! Je grapjes zijn nu voorbij!

Maar nu scheen Hegarty kwaad te worden.

— Je bent een vervloekt vervelende kwajongen! riep hij boos. Ik ken jou niet, man! Wat heb jij je met mijn handen te bemoeien?

Het geduld van Sullivan raakte uitgeput.

Gelukkig kwamen vier van zijn agenten een einde aan dezen toestand maken.

Zonder veel omslag wierpen zij zich onverhoeds van achter op Hegarty, trokken hem achterover, ondanks zijn luid geschreeuw en zijn gespartel en slaagden er eindelijk in hem te boeien.

Bij de worsteling was zijn hoed afgevallen en zijn regenmantel was danig gescheurd.

Sullivan slaakte een zucht van verlichting.

Op hetzelfde oogenblik kwam Sir Reginald Gibbs de trap weder afdalen.

— Ik heb haar in de biljartkamer opgesloten! riep hij triomphantelijk uit, die ziet op de achterzijde van het huis uit en daar kan ze schreeuwen zooveel ze wil!

Toen pas zag hij den geboeiden Hegarty, die met woedende blikken om zich heen keek.

Maar ook Hegarty had hem in het oog gekregen.

— Hoor eens, Sir Reginald, hakkelde hij, dat is

geen manier om met nette menschen om te gaan. Ik kwam niets kwaads doen, dat verzeker ik u!

— Niets kwaads? grinnikte Sir Reginald, die op een veiligen afstand bleef staan. Je bent hier zeker met een valschen sleutel binnengedrongen om onze schilderijen een beetje te bekijken?

— Met een valschen sleutel! riep Peter Hegarty verontwaardigd uit. Hoe kunt u dat zeggen. De sleutel is zoo echt mogelijk. Het is waar, ik heb een paar glazen port te veel gedronken, maar dat overkomt u ook wel eens! Wat is dat voor een manier van doen om een gentleman zoo te behandelen? Toen ik twee jaar geleden eens te midden van de Platvoet-Indianen vertoefde.....

En Peter Hegarty zou waarschijnlijk begonnen zijn met een zijner beroemde verhalen, als Sullivan er niet ongeduldig een einde aan had gemaakt.

— Sir Reginald, zoo wendde hij zich tot den heer des huizes, wij kunnen de zaak als afgedaan beschouwen. Wij willen u niet langer ophouden. De schuld van dezen man is buiten iederen twijfel verheven. Ik zou u raden u nu maar met uw dochter bezig te houden, die alles bijna had doen mislukken.

Sir Reginald knikte.

— Ik beloof het u, mijnheer Sullivan!

Voor Hegarty goed en wel wist wat er met hem gebeurde, waren zijn polsen in de boeien geklemd, welke de jonge vrouw van den detective er met groote handigheid omheen had getrokken.

Hegarty bracht zijn handen tot vlak voor zijn neus en bekeek de boeien als iemand, die met groote aandacht een kostbaren armband beschouwt.

Hij liet een onnoozel lachje hooren en zeide:

— Alleraardigste dingetjes, mijne heeren! Maar nu heb ik ze genoeg bekeken — ze knellen een weinig — doe ze me nu maar weer af!

Sullivan maakte een dreigend gebaar.

— Mijn waarde John Raffles, zeide hij, ik zou je aanraden die flauwe grappen te laten varen. Je rijk is uit en comediespelen helpt niets meer. Je bent evenmin dronken als ik, al houdt je je zoo!

— Ben ik niet dronken? riep Hegarty uit, alsof men hem de grootste belediging had aangedaan, dat zul je me waar maken, mijnheer! Dat heeft nog nooit iemand tegen me gezegd, als ik acht of tien glazen port op had. Ga het in de club der wereldreizigers vragen — dan zult gij het hooren.

— Kom, genoeg gepraat! riep Sullivan driftig uit.

Ga mee, John Raffles — op het politie-bureau zullen wij elkander nader spreken.

Hegarty keek den spreker met open mond aan.

Zijn half dicht geknepen oogen traanden als van iemand, die in de diepste smart verkeert.

Toen vroeg hij hakkelend:

— Naar het politie-bureau. Maar ik ben volstrekt niet van zins daar heen te gaan, mijn beste heer, ik ga naar huis!

— Je gaat niet naar huis, John Raffles! zeide Sullivan grimmig.

Maar nu werd Hegarty in ernst boos.

— Ben ik hier onder een troep gekken verzeild geraakt? schreeuwde hij. Waarom noem je mij altijd John Raffles, man? Ik zal jullie zeggen wat de zaak was — ik heb in de club der wereldreizigers gezeten, waar ik mijn terugkeer uit het land der Samoeden zou vieren! Bij de herinnering aan de koude, die daarginds heerschte, heb ik misschien een paar glazen te veel gedronken! Toen kwam het mij in de gedachte om eens een bezoek te gaan brengen aan mijn lieve Ellen! Want je moet weten, oude paai, zoo wendde hij zich onverhoeds tot den verbluften Sir Reginald, dat ik een goed

oogje heb op je jongste dochter! Dat had je niet gedacht, he?

Deze laatste vraag ging vergezeld van een geweldigen opstopper, die de wereldreiziger den pas geadelden spekhandelaar met zijn beide geboeide vuisten in de maagstreek toebrecht.

Sir Reginald boog zich met een kreunenden zucht en een pijnlijk vertrokken gelaat dubbel en Sullivan meende van woede te zullen stikken.

Met een krijtwit gelaat en op schorren toon beval hij den agenten, die waren komen toelopen, hem weg te leiden.

Ondanks zijn gespartel en zijn geschreeuw, werd Peter Hegarty weggeleid naar een auto, die telefonisch was besteld en op eenigen afstand stond te wachten.

Enkele seconden later snelde de wagen den weg naar Londen op.

Er klonk een geschreeuw als van een geslacht varken, dat hoe langer hoe meer wegstierf.

Het was afkomstig uit de keel van den heer Peter Hegarty, die op deze wijze lucht gaf aan zijn rechtmatigen toorn.

HOOFDSTUK V.

Hegarty's opvolger.

Sir Reginald Gibbs bleef nog eenigen tijd luisteren naar het geluid van de weggrijdende auto.

Toen schudde hij het hoofd en ging de buitendeur weder zorgvuldig sluiten.

— Wat een toestand — wat een toestand! mompelde hij in zich zelf. Ik heb dus bijna een week lang John Raffles onder mijn gasten gehad. Nu, in ieder geval zullen mijn bureu mij dat buitenkansje wel benijden en ik ben er genadig afgekomen! Wat een geluk, dat ik die dwaze Edith nog bijtijds heb kunnen terughouden van een onvergeeflijke misgreep.

Na deze overpeinzing begon Sir Reginald de trap te beklimmen, die naar zijn appartementen voerde.

Maar halverwege bleef hij plotseling staan.

— Wat raaskalde die Raffles toch van mijn dochter Ellen! bromd hij in zich zelf. Zou dat nu maar een verzinsel zijn of zou hij waarlijk het arme kind het hoofd op hol hebben gebracht?

Sir Reginald Gibbs vermocht dit moeilijke vraagstuk blijkbaar niet aanstonds tot oplossing te brengen en

besloot daarom zuchtend zijn weg te vervolgen.

Hij begaf zich eerst naar de kamer waar hij zijn dochter Edith had opgesloten.

Het meisje liep handenwringend heen en weer en stormde aanstonds op haar vader toe.

— Is hij gevangen, pa? kreet zij.

— Wie? vroeg Sir Reginald onnoozel.

— Moet ik u dat nog vragen? Mijn lieven Peter.

— Jouw Peter, jouw Peter, kwam haar vader toornig. Je moest op jouw leeftijd niet zulke onzinnige praatjes verkoopen. Denk eraan dat je bestemd bent voor een man van adel. Wie is Peter Hegarty? Peter Hegarty is niemendal, en bovendien heet hij heel anders.

— Hoe dan? vroeg Edith vol spanning.

— John Raffles.

Als Sir Reginald soms verwacht mocht hebben, dat zijn oudste spruit op het hooren van dezen naam vol angst zou terug huiveren, dan had hij zich deerlijk vergist.

Want haar oogen begonnen integendeel te schitteren en haar magere wangen kregen meer kleur, toen zij als het ware in verrukking uitriep:

— O pa, is dat heusch waar? De echte John Raffles?

— Dat zegt Sullivan tenminste, bromde haar vader. Ik zou daarover niet zooveel geestdrift toonen als ik jou was.

— O hoe vreeslijk interessant, pa. John Raffles is dus de mijne. Vindt u het zelf niet erg romantisch?

— Ik vind het krankzinnigenwerk, antwoordde haar vader ruw.

— Dat komt omdat u geen gevoel heeft voor poëzie, pa. En heeft men nu heusch mijn armen Raffles gevangen genomen?

Sir Reginald maakte een gebaar met zijn wijsvinger naar zijn voorhoofd, wat in de geheele wereld bekend is en overal de zelfde beteekenis heeft.

Toen sprak hij slechts dit eene woord uit, dat echter een wereld van onuitgesproken gedachten omvatte:

— Stapel.

Na deze even lakonieke als afdoende opmerking te hebben gemaakt, greep Sir Reginald Gibbs zijn romantische dochter bij den pols, trok haar uit de kamer, voerde haar naar haar eigen slaapvertrek en duwde haar daar binnen met de woorden:

— Je hebt vanmiddag waarschijnlijk te veel kreeft gegeten en bent daarom niet heelemaal frisch. Ga nu maar gauw naar bed, hou morgen je hoofd onder de pomp en neem een paar aspirinetabletten, dan zullen je die malle fratsen betreffende John Raffles wel uit het hoofd gaan.

Na deze onheusche, maar goed bedoelde vaderlijke vermaning, kwakte Sir Reginald de deur van de slaapkamer hard dicht en vervolgde brommend zijn weg naar zijn eigen slaapvertrek.

Hij ontdeed zich, steeds in zich zelf grommend, van zijn kamerjapon en schoof onder de dekens met de verzuchting:

— Alle jonge meisjes van tegenwoordig hebben een tik van den molen beet. En hoe ouder die jonge meisjes zijn, hoe erger. Als het morgen niet beter is, zal ik er den dokter eens bijhalen.

Vijf minuten later bewees een luid geronk dat Sir Reginald door deze opmerking zijn vaderlijk gemoed geheel had gerustgesteld.

Het tooneel dat zich in de vestibule had afgespeeld was door niemand anders opgemerkt, hetgeen niet zoo zeer te verwonderen is, met het oog op de zeer groote

uitgestrektheid van het huis en de plaats waar de bedienden sliepen.

Edith, de verliefde maagd, hield nog een kwartier lang een roerende samenspraak met de maan en kroop eindelijk, daar dit hemellichaam ongevoelig scheen te blijken voor haar jammerklachten, op haar beurt in bed.

Hoewel zij gelukkig de gewoonten van te snurken niet van haar vader had overgeërfd, bewees binnen eenige oogenblikken haar snuivende ademhaling, dat ook zij was verzonken in de armen van Morpheus.

Een kwartier later was alles weder stil in het groote heerenhuis.

Toen maakten zich — het was omstreeks drie uur in den nacht — een paar donkere gedaanten los van een groepje lariksstruiken, terzijde van den grooten oprijweg.

Het waren John Raffles en Charly Brand.

Zij hadden zoo goed als niets gemist van de geheele tragie-comedie die zich omstreeks een uur geleden had afgespeeld.

— Zou alles wel veilig zijn? vroeg Charly fluisterend.

— Dat denk ik wel, antwoordde Raffles op den zelfden toon. Het blijkt wel dat men, behalve Sir Reginald zelf en zijn merkwaardige dochter, in het huis niets heeft gehoord van de verklaringen van den heer Peter Hegarty, ofschoon ik moet bekennen dat hij ze luidkeels genoeg aflegde om op een halve mijl afstand te worden gehoord.

— Waar zullen wij binnen gaan?

— Door de voordeur.

— Je bent er dus inderdaad ingeslaagd om nog een tweeden wasafdruk te maken?

— Ja, en terwijl jij je vermaakte met het edele tennispel, heb ik er in ons optrekje spoedig een sleutel naar gemaakt, welks voortreffelijkheid wij aanstonds eens op de proef zullen stellen.

Terwijl zij zoo zachtjes spraken waren Raffles en Charly in de schaduw van de hooge boomen verder gekropen.

Spoedig hadden zij de voordeur bereikt, zonder dat zich iets verdachts had voorgedaan.

Raffles haalde zijn valschen sleutel te voorschijn, stak hem in het slot en draaide hem zonder eenige moeite om.

— Gaat het? vroeg Charly fluisterend.

In plaats van te antwoorden, duwde Raffles zachtjes de deur open. De beide mannen traden de vestibule binnen.

Zij werd slechts verlicht door een kleine electriche lamp in een matglazen bol gevat.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, beklom Raffles de trap naar de eerste verdieping.

De beide vrienden waren, zooals gewoonlijk bij deze ondernemingen, in sierlijk avondtoilet gestoken en hadden zich van hun maskers voorzien.

Met snelle, maar onhoorbare schreden, liepen zij over den dikken looper voort.

Raffles, die reeds genoeg had aan eenige uren, om het grootste huis grondig te leeren kennen, zou hier ook in de dikste duisternis den weg hebben weten te vinden.

Hij stond stil voor een groote witgelakte deur.

— Wat is hier achter? vroeg Charly fluisterend

— De eetzaal, antwoordde Raffles bedaard.

Hij had reeds zijn kleine tasch met werktuigen te voorschijn gehaald en begon nu het slot te openen, werkend bij het licht van de electriche lantaarn, welke Charly had doen ontgloeien.

Binnen enkele seconden was de deur geopend.

De twee mannen traden binnen.

Op den tast traden zij naar de vensters toe en deden de gordijnen dicht.

Daarop ontstak Charly opnieuw zijn lantaarn.

Tegen een der wanden stond een buitengewoon groot buffet, van onder tot boven beladen met zwaar zilveren voorwerpen.

Met het oog van een kenner begon Raffles vliegensvlug het beste uit te zoeken.

Charly had zijn lantaarn op een tafel gezet en hield een geweldigen zak open, waarin de kostbare voorwerpen een voor een verdwenen.

— Die parvenu's hebben tenminste een goede hoedanigheid, mompelde Raffles tevreden.

— Welke? vroeg Charly.

— Dat zij geen verzilverde voorwerpen koopen, maar alleen massief zilveren zaken.

— Je hebt gelijk — en dat is maar goed ook.

Het bezoek in deze kamer duurde slechts zeer kort.

Op en in het buffet was binnen enkele minuten slechts weinig meer te vinden wat de moeite van het meenemen waard was.

Raffles gaf Charly een wenk en de beide mannen sloopen op de teenen weder heen en trokken de deur voorzichtig achter zich dicht.

Raffles bedacht zich even en volgde toen de gang weder tot hij opnieuw stilstond voor een andere deur.

Hiervan scheen het slot wat ingewikkelder en steviger te zijn, tenminste het duurde ruim tien minuten

voor Raffles het met een kort knapje had laten openspringen.

De twee mannen bevonden zich nu in het vertrek, hetwelk de heer des huizes als zijn werkkamer aanduidde, ofschoon hij er nooit werkte, maar daarentegen zeer vaak sliep.

In dit vertrek bevond zich, in een der hoeken geplaatst, een groote splinternieuwe en blijkbaar zeer stevige brandkast.

Raffles keek het meubel eens aan en bromde iets onverstaanbaars.

— Dat ziet er nog al stevig uit, fluisterde hij.

Charly, die den zak met de zilveren voorwerpen gedragen had, kwam naderbij, en haalde zijn schouders op.

— Het is een meubel uit een van onze eerste fabrieken, gaf hij toe. Maar als wij weten willen wat er in zit, zal ons die opmerking over de stevigheid niet geven.

— Een waar woord, Charly, en je zult aanstonds zien, dat ik het ter harte neem.

Weer zette Raffles zijn tasch neer, opende haar en haalde er een aantal zonderling gevormde instrumenten van zijn eigen vinding uit.

Een leek zou het onmogelijk hebben geacht dat men met deze schijnbaar zoo teere werktuigen ooit een brandkast met haar wanden van verscheidene duimen dik zou kunnen openen, en toch had Raffles zulks met behulp van dit gereedschap, dat gemakkelijk in een tasch van middelmatige grootte kon worden opgeborgen, herhaaldelijk gedaan.

Onder de instrumenten bevond zich een voorwerp, dat er wel eenigszins uitzag als de werktuigen, waarmede de tandartsen een tand uithollen, wanneer deze geplombeerd moet worden, namelijk een soort spits, waarvan het uiteinde in een zeer snel ronddraaiende beweging wordt gebracht.

Bij dit toestel behoorde een tweetal bussen, ieder gevuld met een gas, dat bij vermenging een ontzettende hitte teweegbracht.

Terwijl Charly vlug en behendig deze beide bussen aan elkaar koppelde door middel van twee met ijzerdraad omwikkelde gummislangen, bracht Raffles het boortoestel in beweging.

De uiteinden der gummislangen werden vereenigd in een stalen pijp, ongeveer in den vorm van het uiteinde eener brandslang.

Daarop deden de beide mannen een bril met groote, zwart berookte glazen voor en ten slotte hield Charly,

die het smelttoestel behandelde, een lucifer bij de monding van de pijp.

Aanstands straalde een verblindend witte gloed op een der zijkanten van de brandkast.

De hitte, die op de oppervlakte van het staal inwerkte, was zoo buitengewoon groot, dat Charly zoo ver mogelijk achteruit moest gaan staan en zijn handen door asbesthandschoenen moest beschermen.

Terwijl hij langzaam met het uiteinde van de pijp een grooten vierhoek op den zijwand beschreef, volgde Raffles de vurige streep op het metaal met zijn ontzaglijk snel rondwentelende boor, die nu door het metaal sneed, weinig minder vlug dan een mes door boter.

Binnen drie kwartier was een blok ter grootte van zestien vierkante decimeter uit den zijwand van de kast gesneden.

Niet zonder moeite en met behulp van dunne stalen haken, waaraan houten handvatsels waren bevestigd, trokken Raffles en Charly dit blok voorzichtig uit de opening.

Zij moesten hun krachten vereenigen om het stuk staal, dat bijna een handbreed dik was, uit het gat te tillen en op den grond te plaatsen.

Charly keek er met bewondering naar.

— Mijn compliment! zeide hij met een lichte buiging. Je hebt dat blok staal eruit gesneden, zoo zuiver als een bekwaam knutselaar een stukje uit een sigarenplankje zaagt!

— Daarvan komt de verdienste minstens voor de helft aan jou toe! weerde Raffles den lof af. En laat ons nu maar eens spoedig zien, of al die arbeid niet vruchteloos is geweest. Licht eens bij! Maar berg eerst de werktuigen op.

Charly schroefde de slangen weder van de bussen met het gas af, omwikkelde de gloeiend heete buis met een reep asbest en legde alles weder in de tasch.

Vervolgens ontstak hij zijn lantaarn opnieuw en liet het licht in het binnenste van de kast schijnen!

Raffles liet een tevreden gebrom hooren.

— Het ziet er nog al goed uit! zeide hij. Daar staan ettelijke stapeltjes bankbiljetten en in dit kistje hier hoor ik een aangenaam geluid van juweelen en goudstukken. Wij zullen thuis wel de moeite nemen den inhoud eens nader te onderzoeken!

Raffles reikte Charly het kistje toe, die het onmiddellijk in zijn zak liet glijden.

Telkens stak Raffles nu zijn arm in de opening en telkens kwam zijn hand weder te voorschijn met een pak bankbiljetten of een rol goudstukken er in.

Binnen tien minuten was de kas leeg, zoover als Raffles met zijn arm kon reiken — en dat was heel ver!

— Bindt nu den zak maar dicht! beval Raffles, die zijn horloge geraadpleegd had. Het is tijd om de plaat te poetsen, over een half uur komt de zon op. Wij moeten binnen tien minuten het huis verlaten hebben. Veel meer valt er niet te halen.

Charly volgde het gegeven bevel vlug op.

Daarop bond hij den zak dicht.

Raffles had intusschen de tasch met instrumenten dichtgemaakt en onder zijn wijden regenmantel, dien hij weder had omgeslagen, verborgen.

Charly slingerde den nu zeer zwaren zak over zijn schouder en de beide mannen begaven zich weder naar de deur.

Maar plotseling bleven zij als aan den grond genageld staan.

Op een stoel bij die deur, ongeveer in het midden van den zijwand, zat een vrouw!

Zij was gehuld in een fraaie peignoir en haar bloote voeten staken in goudleeren muiltjes.

Zij zat onbeweeglijk en als in extase Raffles aan te staren, met de beide gevouwen handen tusschen de knieën geklemd en het bovenlijf een weinig voorover gebogen.

Het was Edith Gibbs, de oudste dochter van den spekhandelaar.

Raffles was, zooals gewoonlijk, de eerste, die zijn tegenwoordigheid van geest terugkreeg.

— Zit u daar al lang, Miss? vroeg zij kalm, terwijl hij haar door de gaten van zijn masker aandachtig aankeek.

— Ja, Peter, al een half uur! antwoordde het jonge meisje.

— Heeft u daar steeds op dezelfde plaats gezeten?

— Ja, mijn Peter!

— Met welk doel, als ik vragen mag?

— Om je te zien werken, Peter?

— Is het onbescheiden, wanneer ik u de vraag stel, waarom u mij voortdurend Peter noemt? vroeg Raffles beleefd.

— Wil je dan niet toestaan, dat ik je bij je naam noem? Mag ik je John Raffles noemen?

— Dat kunt u geheel doen, zooals u verkiest! antwoordde Raffles ijskoud.

— Maar kan het je dan in het geheel niet schelen, hoe ik over je denk? vroeg Edith Gibbs op melancholischen toon.

— Niet in het minst, Miss!

— O, Peter, je verscheurt mijn hart! Vanmiddag was je toch heel anders tegen me. Toen noemde je mij bij mijn voornaam!

— Dat moet u verkeerd gehoord hebben, Miss! ging Raffles onverstoorbaar voort.

— Neen, Peter, ik heb het heel goed gehoord, want mijn ooren zijn gescherpt door — ik durf het je niet bekennen! voegde Edith er aan toe, terwijl een blos in haar magere wangen opsteeg. Maar, Peter, wat heb je nu een mooi zwart haar! Vanmiddag waren er zoo veel kale plekjes in. Je hebt zeker een valsche pruik opgezet, dat men je niet zou herkennen. O, wat vind ik je aanbiddelijk, dat je toch nog bent teruggekomen!

Charly had met open mond naar dit zonderlinge gesprek geluisterd.

Het was een geluk voor hem, dat hij een masker voor had, anders zou Edith stellig de eenigszins schaapachtige uitdrukking van zijn gelaat zijn opgevallen.

Het lag hem op de lippen om te vragen: „waar heeft u het eigenlijk over, juffrouw?”

Maar hij wist zich te bedwingen en luisterde verder.

Weer klonk de koele stem van Raffles, die vroeg:

— Mag ik weten hoe gij hier gekomen zijt?

— Ja, Peter — als je niet meer u tegen me zegt!

— Zooals je verkiest, Edith! ging Raffles door, zonder zich van zijn stuk te laten brengen. Vertel mij dan nu eens, hoe je hier bent gekomen en wat je hier eigenlijk uitvoert!

— Dat is gauw genoeg gezegd! Ik kon maar niet rustig slapen. Ik ben wakker geschrikt en toen leek het mij alsof ik door de reet van de deur een flauw lichtschijnsel zag. Ik opende haar en het schijnsel werd helderder — het kwam onder de deur uit van deze kamer! Een voorgevoel zeide mij, dat ik hier Peter zou vinden! Ik schoof snel mijn peignoir aan, deed heel langzaam en voorzichtig de deur open en kwam binnen.

— En waarom heb je toen niet aanstonds om hulp geroepen? vroeg Raffles.

— Om hulp roepen? Denk je, dat ik je weer zou hebben laten vatten? Neen, dat zou ik niet doen, tenzij je mij bedroog!

Charly moest den zak met het gestolen goed even van zijn schouder laten glijden.

Het werd hem een weinig te machtig!

— Het was zoo romantisch, vervolgde het meisje, die witte gloed, die twee donkere, gemaskerde figuren, in een waarvan ik aanstonds mijn Peter herkende — de reusachtige schaduwen, die door het vertrek vlogen;

het zachte zoemen van de vlam als van een zwerm bijen — dat alles herinnerde mij levendig aan een mooi verhaal, dat ik onlangs gelezen heb! Als onder een betoovering zette ik mij op dezen stoel — —

— En daar zit je nu nog! vulde Raffles den zin aan. Hij bedacht zich even en vervolgde toen:

— Dat is erg aardig van je, Edith, en ik stel het zeer op prijs, dat je als publiek hebt willen fungeeren! Ik moet je echter bekennen zeer verheugd te zijn, dat je niet geapplaudisseerd hebt! En nu blijft ons niets anders over dan afscheid van je te nemen!

— Zonder meer? vroeg Edith verwijtend, terwijl er weder een ziekelijk blosje in haar wangen opsteeg.

Raffles voelde zich onder zijn masker verbleeken.

Wat wilde zij in 's hemelsnaam van hem?

— Wij hebben groote haast, Miss Gibbs — Edith, wil ik zeggen. Aanstonds komt de zon op en wij moeten nog heel ver!

— Je verlaat mij dus weer? kreet het romantische meisje.

— Om 's hemels wil een beetje zachtjes, wat ik je verzoeken mag! zeide Raffles ongeduldig. Ik ben er volstrekt niet op gesteld, dat je vader ons overvalt.

— Dat kan niet, mijn Peter — Pa snurkt!

— Daar ben ik zeer blij mee, Edith! Uit vrees echter, dat er aan dat snurken een einde zal komen, zullen wij nu zoo vrij zijn afscheid van je te nemen.

Raffles wendde zich opnieuw naar de deur en Charly slingerde zijn zak met geld en kostbaarheden weer over de schouders.

Maar dit was niet de bedoeling van Edith Gibbs!

Zij sprong op van haar stoel en kwam met uitgespreide armen op Raffles toe, die verschrikt achteruit week.

— Om Godswil, Edith, wat wil je? stamelde hij.

— Mijn Peter, krijschte Edith als de heldin in een drama, wanneer men haar van haar eenig kind wil beroven.

— Ja ik ben je Peter, kwam Raffles sussend. Wees nu maar wat bedaard. Alles komt in orde als je niet zoo gilt.

— Ik wil gillen! Mijn lieve Peter! jammerde het meisje. Je mag me zoo niet verlaten! O, wat staat dat masker je toch goed. Ik zou een knieval voor je willen doen!

Charly keek naar dat alles als een toeschouwer die een gemakkelijke stalesplaats heeft.

Maar Raffles werd ongeduldig.

— Beste Edith, zeide hij, zich tot kalmte dwingend. Je bent waarlijk onredelijk. Door je gegil breng je het

geheele huis in opschudding en je pa zou wakker kunnen worden, mij hier vinden en mij al het geld weder afnemen dat ik hem ontstolen heb, en dat zou je toch zeker niet goed vinden, is het niet?

Edith schudde boos het hoofd, alsof Raffles haar tot een slechte daad in staat had geacht!

— Dat zal ik zeker niet doen, mijn Raffles! zeide zij. Maar omhels me dan slechts eenmaal!

Van schrik had Charly bijna den zwaren zak opnieuw laten vallen.

Hij keek naar het magere, onbeteekenende gelaat met de uitspringende jukbeenderen, de fletse oogen en de ongezonde kleur, de spitse kin en het lage voorhoofd en vroeg zich in spanning af, wat Raffles wel zou doen.

Maar deze bleef ook in dit netelig geval den toestand volkomen meester.

Hij trad op Edith toe en fluisterde hartstochtelijk:

— Edith, luister! Ik heb nu beide handen vol en kan je onmogelijk een kus naar behooren geven! Vanavond echter, dat beloof ik je, zal ik mijn schade inhalen. Kom om tien uur bij den grooten olm, dicht bij de oude ruïne en daar zul je zooveel kussen krijgen als je er maar hebben wilt!

Edith was op dit vooruitzicht zoo verheugd, dat zij Raffles waarschijnlijk toch nog om den hals zou zijn gevallen, als Charly de partij van zijn meester niet had opgenomen en haar in den weg was getreden.

Van deze handige manoeuvre maakte Raffles gebruik om de deur te bereiken.

Op den drempel, wendde hij zich nog eens om, en fluisterde met verstikte stem:

— Tot vanavond om tien uur bij den grooten olm, mijn teeder geliefde!

Het volgende oogenblik was Raffles in de gang verdwenen, op den voet gevolgd door Charly, en Edith bleef achter, in een toestand die onmogelijk te beschrijven is.

John Raffles, de Groote Onbekende, had haar zijn teeder geliefde genoemd en haar zooveel kussen beloofd als ze maar hebben wilde!

Intusschen vluchtte Raffles weg, zoo snel als hij het waarschijnlijk in zijn geheele leven nog niet gedaan had.

Charly, die met den zwaren zak beladen was, had moeite om hem bij te houden.

Spoedig bereikten zij de vestibule weder.

Zij traden naar buiten en snelden in de schaduw van de boomen naar den lagen muur.

Het was ten hoogste tijd, want aan de oostelijke kim begon de hemel reeds helder te worden.

Raffles klom het eerst op den muur, waarop Charly hem den zak met zijn kostbaren inhoud toestak.

Vervolgens klom de jonge man op zijn beurt naar boven.

Plotseling klonk een stem door de stilte.

De beide mannen zagen verschrikt naar het heerenhuis.

Voor een der bovenste ramen stond een witte gedaante met uitgespreide armen.

Het was Edith Gibbs.

— Mijn Peter! gilte zij uit alle macht.

Alsof zij een geestverschijning zagen, lieten de beide mannen zich aan den anderen kant van den muur neervallen.

Raffles deed zijn masker af, en streek zich met de hand over het voorhoofd.

— Als wij een millioen in dezen zak vinden, zeide hij, dan zal dat nog maar nauwelijks voldoende zijn als schadeloosstelling voor wat ik daar zooeven heb moeten verduren. Kom, Charly, snel weg!

Op eenigen afstand hadden de beide mannen een zware motorfiets achter en onder het struikgewas verborgen.

Zij haalden haar te voorschijn.

Raffles sprong in het zadel, Charly nam achter hem plaats en in de duisternis reden zij zoo snel zij konden naar de kleine villa waar zij als de gebroeders Harvy woonden.

Een kwartier later waren zij in veiligheid.

HOOFDSTUK VI.

Sir Reginald wordt razend.

Den volgenden morgen omstreeks acht uur werd de misdaad ontdekt door een bediende die zich naar de eetzaal had begeven teneinde daar het zilver te halen; dat een poetsbeurt zou krijgen.

De man schrok hevig, toen hij het leeggeplunderde buffet gewaar werd en snelde dadelijk naar den bottelier, die zich aanstonds zelf ging overtuigen dat de bediende de waarheid had gesproken.

Zwijgend keek deze gewichtige personage in het huis van ieder welgesteld Engelschman even naar de ledige plekken en ijde toen naar de slaapkamer van zijn meester, die na de vermoeienissen en de opwinding van dien nacht nog vast sliep.

De bottelier trommelde uit al zijn macht op de deur en riep:

— U moet onmiddellijk opstaan, sir!

Pas nadat zijn getrommel de kracht had verkregen van een zwak onweder en zijn roepen in schreeuwen was overgaan, deed zich aan den anderen kant van de deur een grommend geluid hooren.

Het was de heer des huizes, die uit zijn slaap ontwaakte.

— Wat moet je, Brunton? vroeg hij, met een geweldige geeuw. Waarom laat je me niet rustig slapen?

— Er is ingebroken, sir! riep de bottelier.

Sir Reginald meende niet goed te hebben verstaan.

— Wat zeg je? vroeg hij. Praat een beetje duidelijker — ik kan je niet verstaan!

De bottelier verhief zijn stem.

— Er is ingebroken, sir, en bijna al het zilver uit het buffet is verdwenen!

Ditmaal had de heer des huizes maar al te goed verstaan!

Er klonken snelle voetstappen aan den anderen kant van de deur en het volgend oogenblik werd zij opengeworpen.

Met bleek, verwilderd gelaat verscheen Sir Reginald op den drempel.

— Al het zilver weg, zeg je? Maar dat is onmogelijk!

— Ik heb het met eigen oogen gezien, sir!

— En ik heb vannacht met eigen oogen gezien, dat

John Raffles werd gearresteerd! kreet de ongelukkige spekhandelaar.

En daarop deelde hij den bottelier in korte woorden mede hetgeen er dien nacht was geschied.

— Je ziet dus wel, dat er een vergissing in het spel moet zijn, zeide hij. Het zilver zal door een van de bedienden zijn weggehaald om het te poetsen.

— Dat is onmogelijk, sir, want William wilde het juist met dat doel gaan halen.

— Maar daar speelt de duivel mee! schreeuwde Sir Reginald wanhopig, terwijl hij weder binnentrad, om snel eenige kleedingstukken aan te schieten. Wacht even, Brunton, dan ga ik mede. Misschien zijn de schurken hier nog wel in huis. Het kan niet anders of die vervloekte Hegarty, alias John Raffles, moet al weer zijn losgebroken!

De beide mannen snelden naar de eetzaal.

En daar kon Sir Reginald zich met eigen oogen overtuigen, dat de bottelier zoowel als de bediende, maar al te goed gezien hadden!

De kostbaarste zilveren voorwerpen waren van het buffet verdwenen.

Met een wanhopig gebaar hield Sir Reginald zijn handen boven het hoofd samen.

Maar een nog veel gruwelijker teleurstelling zou hem wachten!

Als door een somber voorgevoel aangegrepen, snelde hij naar het vertrek, dat hij voor zijn werkkamer liet doorgaan.

Hij werd op de hielen gevolgd door den ongerusten bottelier.

Een kreet ontsnapte den eigenaar van de brandkast, toen hij den staat zag, waarin het pas aangeschafte meubel verkeerde.

Toen liep hij er op toe en stak de hand in de groote opening in de bespottelijke hoop, dat hij er nog iets zou vinden.

Vervolgens trok hij dien arm weder terug en staarde naar den uitgezaagden zijwand, alsof hij daarvan een oplossing van het raadsel vroeg.

Hij liet zich als een zoutzak op een stoel neervallen,

maar sprong dadelijk weder op en begon met groote stappen het vertrek op en neer te loopen.

De bottelier verklaarde naderhand, dat hij den koetsier, den palfrenier en de beide chauffeurs te zamen in vijf minuten tijds nooit zoo krachtig had hooren vloeken als de heer des huizes het op dat oogenblik geheel alleen deed.

Maar de voormalige spekhandelaar zag toch ten slotte wel in, dat dit razen en tieren hem weinig verder zou brengen.

Hij snelde op de telefoon toe en stelde zich in verbinding met Scotland Yard.

Het toeval wilde dat hij de groote eer en onderscheiding had met Phileas Baxter in hoogst eigen persoon te spreken.

Het gesprek had het volgende verloop:

— Spreek ik met Scotland Yard? vroeg Sir Reginald.

— Dat doet gij! Ik ben Baxter, hoofd-inspecteur!

— Zoo, mijnheer Baxter? Sta mij dan toe de opmerking te maken, dat het bij Scotland Yard een prulleboel is!

Een oogenblik zeide niemand iets.

Toen klonk de dreigende stem van Baxter:

— Mag ik weten wie zich dat onbeschaamde oordeel over de beste politie ter wereld aanmatigt?

— Met het grootste genoegen! Gij sprekt met Sir Reginald Gibbs! Ik behoef u zeker niet te zeggen, wat er vannacht in mijn huis is voorgevallen?

— Neen Sir, die moeite kunt gij u besparen. Ik ben zooeven door mijnheer Sullivan op de hoogte gesteld en wij hebben Peter Hegarty gezamenlijk reeds onderzocht!

Sir Reginald liet een schamper lachje hooren.

— Denkt gij soms dat gij mij voor den gek kunt houden ook? Zeg mij liever eens, waarom gij Peter Hegarty, alias John Raffles hebt laten ontsnappen en hoe het mogelijk is, dat men hem niet beter heeft bewaakt?

Weer werd er eenige oogenblikken niets gezegd.

Toen vroeg Baxter:

— Gij hebt toch wel goed geslapen, Sir? Zijt gij vannacht naar bed geweest?

— Ik heb zoo goed geslapen als wie ook! antwoordde Sir Reginald woedend.

— Maar hebt gij misschien... een paar glazen port... misschien enkele flesschen champagne?

— Mijnheer Baxter ik waarschuw u, dat ik mij niet ongestraft laat beledigen! brulde Sir Reginald in de

telefoon. Ik ben nu even nuchter als gisteravond, toen ik hielp om Peter Hegarty te vangen!

— Welnu, als dat zoo is, Sir, dan moet ik u zeggen, dat ik niets begrijp van uw vraag. Peter Hegarty is nauwelijks een kwartier geleden, na ondervraagd te zijn, weder naar zijn cel teruggevoerd!

Sir Reginald keek rond naar een stoel, omdat hij groote behoefte gevoelde er op neer te vallen.

Daar er echter geen in de nabijheid was, zoo bevond hij zich in de noodzakelijkheid te blijven staan.

Zijn knieën knikten echten toen hij vernam:

— Dan moet een van ons beiden gek zijn, mijnheer Baxter!

— Waarom, als ik vragen mag?

— Omdat ik een kwartier geleden in mijn eetkamer, en vijf minuten geleden in mijn werkkamer trad en in de eerste het geheele buffet leeggeplunderd, en in de tweede mijn brandkast leeggestolen vond!

Een wonderlijk rochelende kreet klonk aan het andere einde van de lijn.

— Weet gij het zeker? vroeg Baxter, eenige nuances zachter dan zooeven.

— Mijnheer Baxter, maak mij niet dol! schreeuwde Sir Reginald, die nu waarlijk tot het uiterste was gebracht. Ik zeg u dat ik het met eigen oogen heb gezien en ik niet alleen, maar ook mijn bottelier en een mijner bedienden! Met mijn voet kan ik het stuk staal aanraken, hetwelk die vervloekte inbrekers uit de kast hebben gezaagd, op een manier die mijn begrip te boven gaat! Is u dat soms nog niet voldoende?

Baxter zweeg even voor hij antwoordde:

— Als dat zoo is, Sir, — dan moet ik wel aan iets bovennatuurlijks gelooven!

— Gij kunt het u veel gemakkelijker maken, mijn waarde heer Baxter, hernam Sir Reginald op snerpenden toon, als gij liever aan de ezelachtigheid van mijnheer Sullivan gelooft!

— Pardon Sir, pardon.....!

— Geen pardon, mijnheer Baxter! Het is dunkt mij duidelijk, dat mijnheer Sullivan zich vergist heeft en Peter Hegarty voor John Raffles heeft aangezien.

— Neem mij niet kwalijk, Sir, maar er is nog een andere oplossing!

— En welke als ik vragen mag?

— Dat de lieden die hedennacht bij u hebben ingebroken met John Raffles niets te maken hadden!

Sir Reginald dacht even na.

Toen hernam hij:

— Dus gij denkt dat de man die mijn brandkast heeft geplunderd noch Peter Hegarty, noch John Raffles is?

Maar voor Baxter kon antwoorden, klonk een zachte stem achter Sir Reginald, die op klagenden toon opmerkte:

— O pa, hoe kunt u toch denken, dat iemand anders dan John Raffles die kast zoo keurig zou kunnen hebben opengemaakt.

Als door een adder gestoken wendde Sir Reginald zich om.

Hij liet het telefoontoestel uit zijn hand vallen.

Wat Baxter dus nog verder opmerkte ging helaas voor hem verloren.

Vlak achter hem stond zijn oudste dochter Edith.

Zij had zich blijkbaar snel aangekleed en weinig geslapen, want zij zag er nog bleeker en magerder uit dan gewoonlijk.

Haar aschblond haar hing wanordelijk om haar hoofd.

Blijkbaar had zij alles gehoord wat haar vader in de telefoon sprak.

— Wat wil je daarmee zeggen, Edith? vroeg Sir Reginald op heeschen toon.

— Ik wil zeggen dat u zich vergist, pa!

— Dus — je hebt hem gezien?

— En gesproken, pa!

Gelukkig was er nu een stoel in de nabijheid want het was Sir Reginald onmogelijk zich langer op de been te houden, bij het vernemen van deze schrikaan jagende mededeeling.

Hij staarde zijn dochter aan alsof hij een spookverschijning zag en hakkelde:

— Je hebt hem gesproken zeg je? Waar dan?

— Hier, pa!

— Hier? Toch niet toen hij bezig was de kast open te maken?

— Toch wel, pa! O, het was zoo romantisch! Dat schijnsel van hun lampen en dat zachte geruisch van de steekvlam, hun maskers en hun wijde mantels..... o, ik heb het nog nooit zoo mooi op het tooneel gezien!

— Dus ongelukkig kind — je hebt geen enkele poging gedaan om dien schurk te beletten je vader te bestelen?

Edith schudde langzaam het hoofd.

— Ik heb er geen enkel oogenblik aan gedacht, pa! Wat kan ons die twintig of dertig duizend pond sterling schelen. Ik had er wel vijftig duizend voor overgehad, als u mijn Peter eens had kunnen zien!

Sir Reginald greep zich met beide handen naar het hoofd.

Hij vreesde nu werkelijk waanzinnig te worden.

— Jouw Peter? herhaalde hij bijna toonloos. Heb jij vannacht Peter Hegarty gezien?

— Dat zeg ik u toch, pa, hernam Edith eenigszins ongeduldig.

Sir Reginald liet een kreunenden zucht hooren!

Hij begroef het gelaat in beide handen en schommelde het bovenlijf heen en weder op dezelfde wijze die den ijsberen eigen is, als zij zich troosteloos heen en weer bewegen voor de tralies van hun hok.

— Ik begrijp er niets van! zeide hij met verstikte stem. Het is mij totaal onbegrijpelijk! Daar staat mijn dochter, die zegt dat zij vannacht een gesprek heeft gehad met Peter Hegarty, en die hem kalm zijn gang laat gaan als hij de brandkast opent van haar bloedeigen vader, waarin zich een bedrag van ruim vijftien duizend pond sterling bevond. En zooeven vertelt Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard me, dat Peter Hegarty pas een kwartier geleden door hem en Sullivan ondervraagd is!

— Dat kan niet, pa! hernam Edith op vasten toon. Het was ongeveer halfvier, toen mijn Peter hier vandaan ging!

Sir Reginald sprong weer van zijn stoel op.

— Noem dien naam niet meer, en spreek niet meer van jouw Peter, of ik ontferf je! riep hij woedend.

Toen wischte hij zich met de hand over het voorhoofd en vroeg, terwijl hij zich tot kalmte dwong:

— Je zegt dus, dat John Raffles, of Peter Hegarty, hier omstreeks halfvier is weggegaan?

— Ja pa, en eerder nog later! U ziet dus wel, dat mijnheer Baxter zich bepaald moet vergissen.

Sir Reginald scheen deze laatste woorden niet eens te hebben gehoord.

Hij ging achter zijn schrijftafel zitten, begroef opnieuw het gelaat in de handen en begon nu blijkbaar een zeer ingewikkelde berekening.

Op doffen toon vroeg hij aan den bottelier, die zwijgend en met bleek gelaat in een hoek was blijven staan:

— Hoe laat kwam je mij roepen, Brunston?

— Het was vijf minuten over achten, Sir!

— Dan kan het nu nauwelijks kwart over achten zijn, en dan moet Peter Hegarty, als Baxter ten minste niet geheel versuft is, ongeveer om acht uur ondervraagd zijn! Verondersteld dat dit waar is, kunnen wij de vraag stellen, of het mogelijk is dat iemand dit huis te Dumbhill om half vier verlaat, en dan tijdig genoeg in

het huis van bewaring kan zijn om zich om acht uur te laten ondervragen!

Toen hij met groote moeite tot het punt van redeneering was gekomen keek Sir Reginald den bottelier met pijnlijk vertrokken gezicht aan, alsof hij in diens trekken en wezensuitdrukking een bevestiging zou vinden van een bewijsvoering, die hem zelf zeer logisch toescheen.

Eindelijk vroeg hij:

— Wat denkt gij er van, Brunston?

De bottelier antwoordde:

— Dat gaat zeer goed in vier-en-een-half uur, Sir! Er zijn treinen in overvloed en misschien heeft de schurk wel een automobiel tot zijn beschikking gehad. Maar...

— Wat maar? vroeg Sir Reginald driftig. Ga door!

— Maar ik kan mij met den besten wil niet voorstellen, wat John Raffles weer in het huis van bewaring ging uitvoeren, nadat hij er eenmaal uit ontvlucht was.

Sir Reginald staaarde den bottelier ontzet aan.

Toen speelde er en onnoozel glimlachje om zijn lippen.

De opmerking was helaas maar al te juist!

— Dat is waar! mompelde hij. Daar had ik zoo gauw

niet aan gedacht. Het is geloof ik geen gewoonte van misdadigers, dat zij weder terugkeeren naar de gevangenis, waaruit zij eenmaal ontsnapt zijn!

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Maar plotseling werd de stilte verstoord door den luiden klank van de huisschel.

Kort daarop klonk het gefluit van een autohoorn.

De bottelier die bij het raam stond keek naar buiten.

— De politie uit Londen, Sir, riep hij uit.

Inderdaad, voor het hek stond een groote, grijs-geschilderde auto stil, waarin drie heeren in een lichte overjas staptten, benevens vier agenten.

De laatste man die uitstapte, of liever, die hier tegen zijn zin toe gedwongen werd was een heer met een regenmantel om en in een deftig avondtoilet gestoken, dat er echter tamelijk verfomfaaid uitzag.

Edith Gibbs was eveneens naar het raam toegesneld.

Zij slaakte een kreet.

— Peter, mijn Peter! schreeuwde zij.

Inderdaad, de heer in den regenmantel, wiens handen blijkbaar geboeid waren, was de beklagenswaardige wereldreiziger.

HOOFDSTUK VII.

Het onderzoek neemt een onverwachten keer.

Niet lettend op de bevelende stem van haar vader snelde Edith Gibbs de trappen af.

Ook om den toestand van haar toilet scheen zij zich volstrekt niet te bekommeren.

Zij kwam juist bij de voordeur aan, toen deze reeds geopend was door een van de bedienden.

Op het terras stond een beleefd salueerend politieagent.

Edith Gibbs sloeg echter volstrekt geen acht op den man, maar liep hem voorbij en snelde naar het naderend groepje.

Zij vloog regelrecht op den geboeiden Peter Hegarty toe en sloeg pardoes haar armen om zijn hals.

— Ben je daar, mijn Peter? riep zij uit, terwijl zij haar wang tegen de ongeschoren kin van den gewaanden boosdoener vlijde.

— Ja, daar ben ik, Miss, zeide de verblufte Hegarty. En gij zoudt mij een genoegen doen, als gij mij eens

zoudt willen ophelderen, aan welken zotten samenloop van omstandigheden ik de vernederende positie te danken heb, waarin ik mij nu bevind.

Maar het meisje antwoordde niet rechtstreeks.

— Och Peter, waarom heb je je toch weer in gevangenschap begeven, klaagde zij. Waarom zijn wij beiden niet de wijde wereld ingetrokken? Jij en ik? O, hoe zalig zou het zijn geweest samen op roof uit te gaan en menschen als pa te berooven.

Peter Hegarty week verschrikt achteruit.

Toen keek hij Sullivan, een der heeren in de lichte overjassen, als om hulp zoekend aan.

Deze kwam dan ook tusschenbeiden.

Hij meende blijkbaar dat Edith zeer overstuurd was door hetgeen er was voorgevallen en niet als toerekenbaar kon worden beschouwd.

Maar het meisje scheen zijn gedachten in zijn oogen te lezen.

Zij schudde het hoofd en zeide zoo kalm mogelijk:

— Ik ben volstrekt niet gek, heeren. Ik heb vannacht mijnheer Peter Hegarty betrapt toen hij bezig was de brandkast van mijn vader te openen.

— En dat hebt gij kalm toegelaten, Miss? vroeg nu Baxter, een van de andere heeren.

Edith Gibbs haalde de schouders op.

— Pa is zoo rijk, antwoordde zij onverschillig.

— En weet gij zeker dat gij dezen heer herkent als degeen, dien gij vannacht gezien hebt, Miss? vroeg Sullivan, die er volstrekt niets van begreep.

— Hij was gemaskerd — hij was misschien ook wel wat grooter, en hij had ook een valsche zwarte pruik op. Ook zijn stem klonk misschien wat anders en toch ben ik er zeker van, dat de man vannacht mijn Peter was, die daar staat.

Een glimlachje deed de lippen van Sullivan krullen.

Hij begreep wel dat hij te doen had met een van die ziekelijk romantische meisjes, die bij gebrek aan een werkelijke liefde den eerste den beste omkleeden met het aureool, dat aan haar eigen geprikkelde verbeelding ontsproten is.

Maar dit geval, vond de jonge detective, was toch wel zeer bijzonder.

Hij voor zich twijfelde er geen oogenblik aan, of het jonge meisje moest zich vergist hebben.

Dat Peter Hegarty des nachts ontsnapt zou zijn en doodkalm weder naar zijn cel zou zijn teruggekeerd, was totaal uitgesloten.

Toch gevoelde de jonge man zich aangegrepen door een vage onrust, waarvan hij zich den aard nog niet geheel en al kon begrijpen.

De mededeeling, welke Baxter hem zooeven had gedaan, omtrent de inbraak had hem ten zeerste verrast.

Het was duidelijk, dat hier andere inbrekers aan het werk waren geweest.

Maar wie?

Intusschen was het groepje het huis genaderd.

Peter Hegarty werd vastgehouden door twee stevige agenten, en liep met snelle schreden voort uit vrees dat Edith Gibbs zich weder om zijn hals zou kunnen werpen.

In de vestibule wachtte de heer des huizes de detectives, den hoofd-inspecteur en de agenten op.

— Ik ben blij, dat gij zoo spoedig gekomen zijt, mijne heeren, zeide hij op zenuwachtigen toon. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij te volgen?

— Met genoegen, Sir, antwoordde Sullivan.

Sir Reginald kwam op den jongen detective toe en stak hem de hand toe:

— Ik heb mij zooeven wat ruw uitgelaten, zeide hij. Neem het mij niet kwalijk. Ik bevond mij in een zeer opgewonden toestand. Gij kunt wel begrijpen, dat mijn eerste gedachte was, dat Peter Hegarty ontsnapt was en de onbeschaamdheid had gehad weder naar mijn huis terug te keeren.

— Dat begrijp ik zeer goed, Sir, hernam Sullivan. Wij mannen van de politie zijn aan dergelijke dingen wel gewend. En laat ons nu dadelijk maar eens aan het onderzoeken gaan.

Met den gevangene tusschen hen in, begaven de heeren zich het allereerst naar de werkkamer.

Het was intusschen negen uur geworden.

De bedienden waren reeds allen bij de hand evenals Ellen Gibbs.

De opwinding in het geheele huis was zeer groot.

In de slaapkamer van mevrouw Gibbs was het vooral zeer druk, want de vrouw des huizes was reeds tweemaal flauw gevallen.

Sullivan trad aanstonds op de kast toe, bekeek nauwkeurig het gat en deinsde toen met bleek gelaat achteruit.

— Dat is werk van Raffles, bromde hij.

Allen hadden het verstaan.

Men keek elkander aan, als onder den indruk eener noodlottige tijding.

— Zijt gij daar zeker van, Sullivan? vroeg Sir Reginald.

— Volmaakt zeker, Sir. Ik heb reeds de twijfelachtige eer genoten bij een tiental inbraken geroepen te worden, die allen juist dezelfde kenmerken vertoonden — dat wil zeggen, dat de dader niet het alleringste spoor achterliet, geen vingerafdruk, geen voetstap, of wat dan ook, en dat hij werktuigen gebruikt, zooals geen ander inbreker ze in zijn bezit heeft en welke hij zeker zelf heeft uitgevonden. Zie maar eens naar de kaarsrechte snede van dat gat. Als gij aan den fabrikant had opgedragen om dit losse stuk in den wand te maken, had hij het bijna niet nauwkeuriger kunnen doen. Ik durf er mijn hoofd onder verwedden dat dit werk is van John Raffles, den Grooten Onbekende.

— En ik dan, mijnheer Sullivan, klonk nu de stem van Peter Hegarty. Wilt gij mij eens zeggen, wat ik hiermee te maken heb?

Sullivan beet zich op de lippen.

Het begon langzamerhand in hem te dagen.

En, toch kon, of wilde hij zich nog niet gewonnen geven.

Wat hij gisteren met eigen oogen gezien had, liet zich toch niet weggloochenen.

Hij trad eenige stappen op den geboeiden wereldreiziger toe en begon:

— Mijnheer Hegarty, wij willen nu eens aannemen, dat hier een noodlottige vergissing in het spel is. Maar dan zult gij er toch wel niets tegen hebben om ons te zeggen, met welk doel gij in den afgelopen nacht over den tuinmuur zijt geklommen, en hoe gij in het bezit zijt gekomen van den sleutel van de huisdeur.

Als de heer Sullivan op dit oogenblik de moeite had genomen zijn hoofd eens om te wenden en naar Ellen Gibbs te zien, dan zou hij op het gloeiend gelaat van het jonge meisje het antwoord op deze vraag, als in een opengeslagen boek hebben gelezen.

Hij deed het echter niet en stelde daarom de oplossing van het raadsel uit.

Peter Hegarty haalde de schouders op en antwoordde:

— Mijn hemel, mijn waarde heer Sullivan, ik wil het bekennen — ik was een weinig onder den indruk van de glazen port die ik gisteren te veel heb gedronken. Ik heb u reeds herhaaldelijk gezegd, dat ik den avond heb doorgebracht in de club der wereldreizigers. Daar ben ik omstreeks twaalf uur weggegaan en in mijn auto ben ik tot dicht bij dit huis gereden. Al mijn vrienden zullen kunnen getuigen, dat ik wel niet bepaald aangeschoten, maar toch zeer — hm, hm, vroolijk was. Gij kunt u daarvan trouwens dadelijk overtuigen — daar staat de telefoon.

Zonder te antwoorden stapte Sullivan op de telefoon toe.

Hij zocht even in den gids en nam het toestel van den haak.

Zwijgend wachtten de anderen tot het gesprek geëindigd zou zijn.

Het duurde slechts zeer kort.

Toen legde Sullivan het toestel weder weg en kwam langzaam naar Hegarty toe.

— De president van uw vereeniging bevestigt mij, dat gij gisterenavond inderdaad een weinig boven uw theewater het clubgebouw hebt verlaten. In zooverre klopt dus uw opgave. Maar nu het klimmen over den muur? Het indringen in dit huis met een blijkbaar nagemaakten sleutel? Wat gij ook zeggen moogt, mijnheer Hegarty, als gij ons die beide zaken niet vlug en

afdoende weet op te helderen, dan voorzie ik voor u zeer onaangename gevolgen.

— Ik weiger die opheldering te geven, sprak Peter Hegarty kortaf.

— Dan zal ik het doen, klonk plotseling een trillende meisjesstem.

Het was Ellen Gibbs, die deze woorden had gesproken.

Haar gezichtje was nu zeer bleek.

Allen maakten onwillekeurig plaats om haar door te laten.

Sir Reginald kwam iets dichterbij.

— Ellen, je mag niets zeggen, riep Peter Hegarty.

— En toch zal ik het doen, riep het jonge meisje uit. Je bent in gevaar, en nu wil ik openlijk verklaren, dat wij elkander onze liefde gezworen hebben en dat ik je een sleutel van ons huis heb gegeven om des avonds stil naar de serre te kunnen gaan en mij daar te ontmoeten. Ik wist echter niet...

Peter Hegarty boog schuld bewust het hoofd.

— Je hebt gelijk, Ellen, zeide hij zachtjes. Ik had van dien sleutel niet op zulk een laat uur gebruik mogen maken. Maar je hebt zooeven gehoord, dat ik... kortom, dat ik niet goed wist wat ik deed.

Sullivan had verbaasd toegeluisterd.

Als man van eer begreep hij zeer goed, dat Peter Hegarty inderdaad niet had kunnen zeggen, van wie hij den sleutel had gekregen, zonder het jonge meisje ernstig te compromitteeren.

Hij kuchte eens en vervolgde toen:

— Wij nemen voorloopig aan, dat dit zoo is, mijnheer Hegarty. Maar dan blijft de zaak van den wasafdruk.

— Welke wasafdruk? vroeg Peter Hegarty met een onnoozel gezicht.

— Kom, dat zult gij toch wel weten. De wasafdruk die gisteren in uw tennisjas zat en dien gij in uw woning op de tafel hebt gelegd, waar wij hem vannacht in beslag hebben laten nemen.

— Was dat een wasafdruk? vroeg Peter Hegarty. Dat heb ik in het geheel niet geweten. Ik vond het ding in mijn zak en ik heb gedacht dat het een flauwe grap was van een van mijn medespelers.

Op dit oogenblik van groote spanning trad een der bedienden, die op den drempel van de deur stonden te luisteren, eerbiedig naar voren.

— Wat mijnheer daar zegt kan wel waar zijn, Sir, zoo richtte hij zich tot Sullivan.

Deze keek den bediende verbaasd aan.

— Waarom denk je dat? vroeg hij.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer. Gisteren moest ik de gasten van mijn meester bedienen die op het tennisveld speelden of toekeken. Ik moest daarvoor telkens in de overdekte waranda zijn. Op een gegeven oogenblik zag ik een der spelers naar de rij stoelen toegaan, waarop de witte jassen der dames en heeren lagen en bliksemsnel iets uit een jaszak nemen en dat in een andere overdoen. Ik dacht natuurlijk aan een grapje en lette er in het geheel niet verder op.

— En — heeft die speler jou gezien? vroeg Sullivan van driftig.

— Dat is niet waarschijnlijk, mijnheer, want ik stond juist achter een hooge struik.

— En — zou jij dien speler herkennen?

— O ja. Het was de jongste der heeren Harvy.

Een diep stilzwijgen volgde op deze veelzeggende woorden.

Alle aanwezigen keken elkaar aan.

Men gevoelde dat men het einde van de comedie naderde.

Sullivan begreep, dat hij een flater begaan had, maar evenzeer, dat er wellicht nog tijd was om goed te maken, daar de gebroeders Harvy nog geen achterdocht konden hebben opgevat.

— Agenten, maak onmiddellijk de boeien van mijnheer Peter Hegarty los, beval hij op korten toon.

Toen het bevel was opgevolgd, trad hij op den wereldreiziger toe, gaf hem de hand en zeide:

— Mijnheer Hegarty, ik aarzel nooit een vergissing te bekennen. Ik heb een flater begaan en daar kom ik rond voor uit. Vergeef het mij als het u mogelijk is.

— Ik ben niet haatdragend, mijnheer, antwoordde de nazaat van von Münchhausen. En daarom vergeef ik u uw dwaling, al heeft ze voor mij onaangename gevolgen had.

— Ik dank u voor uw grootmoedigheid, mijnheer Hegarty, zeide Sullivan.

Daarop wendde hij zich tot den heer des huizes, die stom verbaasd had toegeluisterd en vroeg op zakelijken toon:

— Is u het adres van de heeren Harvy bekend, Sir?

— Zeker, Ze wonen in een kleine villa, op ongeveer een uur loopens hier vandaan, aan den weg naar Londen. Een mijner bedienden kan u vergezellen om u den weg te wijzen.

— Dat aanbod accepteer ik gaarne, zeide Sullivan met een buiging. Toen beval hij op korten toon tot de agenten, die in spanning hadden toegeluisterd:

— Volg mij, mannen. Wij zijn weliswaar een paar uren te laat, maar het is mogelijk, dat de vogels nog niet gevlogen zijn. Mijnheer Baxter, gij vergezelt ons natuurlijk?

Baxter knikte.

Hij achtte de kans, dat Raffles op de politie zou zitten wachten al bijzonder gering, maar hij zou voor geen geld ter wereld die kleine kans verloren willen doen gaan.

— Op weg dan, beval Sullivan.

De politiebeambten begaven zich op weg, begeleid door een der bedienden, die de villa der heeren Harvy zeer goed kende, en nog vier anderen.

En in de villa bleven de spekleverancier, zijn beide dochters en de heer Hegarty in zeer gemengde gevoelens achter...

HOOFDSTUK VIII.

Op het nippertje.

Raffles en Charly waren bezig, hun buit te sorteerden en zijn waarde te berekenen.

Zij deden dit in een klein vertrek, dat op den achtertuin van de villa uitzag.

Deze was van den weg gescheiden door een tamelijk grooten moestuin, waarin ook een aantal boomen en fraaie groote planten stonden.

Naast de villa bevond zich de woning van den tuinman en een kleine stal, waar een kleine wagen stond.

waarmede de tuinman gewoonlijk zijn groenten naar de stad reed.

Ook was daar de hit gestald, die het wagentje trok.

De villa was gelegen op een lagen heuvel, vanwaar men den omtrek over tamelijk grooten afstand kon overzien.

De beide vrienden hadden reeds een stevigen maaltijd genuttigd.

Het bleek, dat de buit aanzienlijk was, daar het

zilver van de parvenu zwaar en kostbaar was.

Toen alles was geteld en nagezien, stond Raffles op en keek op zijn horloge.

Hij scheen te schrikken.

— Wij moeten voortmaken, mijn jongen, zeide hij. Ik vrees, dat wij misschien al te lang hebben getreuzeld. Het is vrij wat later dan ik dacht.

— Dat beteekent toch immers nog niet veel. Wie zou ons kunnen verdenken? vroeg Charly met een lucht-hartigheid die hem anders vreemd was.

— Zeg dat niet. Juist hier is een verrassing niet uitgesloten. De diefstal moet nu natuurlijk reeds ontdekt zijn, en eveneens de onschuld van dien sukkel van een Hegarty. Kom, pak maar spoedig alles in, en laten wij naar Londen terug keeren. De lucht is hier niet meer al te zuiver.

Charly, die nu ook wel inzag, dat langer treuzelen gevaar zou kunnen opleveren, begon snel de geroofde voorwerpen in een gonjebak te doen, en het geld in een tasch te bergen.

Raffles stak een sigaret op en drentelde naar zijn slaapkamer, die zich aan de voorzijde van het huis bevond.

Maar hij had nauwelijks eenige minuten het vertrek verlaten, of hij keerde er weder terug.

Zijn gelaat stond ernstig.

Zijn oogen hadden dien eigenaardigen glans, die er altijd in te vinden was, wanneer hij al zijn kunde en genie noodig had, om uit een dreigenden toestand te geraken.

Charly had die uitdrukking dadelijk opgemerkt.

— Wat is er? vroeg hij verschrikt.

— Er is, dat ik zoeven gelijk had. De zaak is uitgekomen. De politie komt hierheen.

— Alle duivels. Is zij al dichtbij?

— Gelukkig nog niet. Het blijkt nu goed gezien te zijn, dat ik juist dit huis uit heb gezocht, omdat het op een hoogte gelegen is. Met mijn kijker heb ik den weg eens afgezien, en zoo ontdekt, dat de heeren Sullivan en Baxter in eigen persoon zijn uitgetogen om ons te grijpen.

— Dan zullen wij beenen moeten maken.

— Dat is ook mijn idee.

— Zullen wij de motorfiets gebruiken?

— Dat zou uitstekend gaan, als er helaas geen beletsel was. De politie van het naburige dorp schijnt namelijk ook te zijn gewaarschuwd, want van den anderen kant van den weg heb ik een vijftal veldwachters

zien naderen, die in ijlmarschen naar onze vesting oprukken.

— Drommels. Dat ziet er leelijk uit, riep Charly met een bezorgd gezicht. Hoe lang zou het duren, voor zij hier zijn?

— Minstens nog tien minuten.

— Kunnen wij niet langs de helling achter het huis afdalen en later den weg weer zien te bereiken?

— Dat zou misschien wel gaan, maar dan zouden wij ten eerste den buit in den steek moeten laten — en ten tweede zijn drie mannen langs een korteren weg reeds langs dien kant genaderd. Ik kan hen door mijn kijker duidelijk zien.

— Je wilt dus den buit ook nog redden? riep Charly uit.

— Ongetwijfeld. En nu genoeg gepraat. Er moet gehandeld worden. Snel naar onze slaapkamer. Ik zal je daar wel vertellen hoe wij nog kunnen ontkomen — al zijn de kansen ditmaal nog al gering.

Intusschen naderden de politiemannen langs den weg, die naar Londen leidde.

En dat niet alleen, maar ook van den anderen kant rukten veldwachters aan, die inderdaad, zooals Raffles goed had ingezien, door Sullivan telefonisch waren opgecommandeerd.

Ten slotte waren drie mannen langs een binnenweg tot de achterzijde van den lagen heuvel genaderd, waarop de villa gebouwd was.

Ontsnappen scheen dus onmogelijk — tenminste, als de steute inbrekers niet al reeds het hazenpad hadden gekozen.

Het hart van Sullivan klopte hem tot in de keel.

De volgende tien minuten konden beslissen over zijn geheele toekomst.

Wat Baxter betreft — de waardige man zag zeer bleek, en bleef zoo dicht mogelijk in de buurt van zijn ondergeschikte.

De politiemannen trachtten zich zoo goed mogelijk te verschuilen achter de heg, die langs den weg liep, uit vrees, dat het wild hen zou zien aankomen.

Zoo bereikten zij tenslotte het lage hek van den moestuin.

Zij stonden daar nu met zijn vieren: Sullivan, Baxter, twee agenten en bovendien de bediende die hun den weg had gewezen.

Alle politiemannen hadden hun revolver getrokken.

In den moestuin stond de oude tuinman te werken en behoedzaam de aarde om te schoffelen.

Van tijd tot tijd hield hij op, om zich het zweet van het voorhoofd te wisschen.

Sullivan riep den ouden man aan.

Deze scheen echter niets te hebben gehoord.

Sullivan herhaalde zijn vraag.

De tuinman bleef kalm doorwerken.

— Gij zult harder moeten roepen, mijnheer, zeide de bediende glimlachend. De oude Peacock is nog al erg doof.

— Kent gij hem? vroeg Sullivan.

— Al jaren, mijnheer.

Sullivan verhief zijn stem nu tot een waar gebrul en schreeuwde:

— Hé! Oude!

De tuinman wendde zich nu zoo verschrikt om, dat zijn pijp uit zijn mond viel.

Hij bleef ontsteld en met open mond naar de mannen met hun revolver in de hand voor het hek staan kijken.

Sullivan wenkte hem, naderbij te komen.

De tuinman gehoorzaamde schoorvoetend.

Met een bevende hand nam hij zijn strooien hoed af, zoodat zijn zilver wit haar zichtbaar werd, dat in lange lokken over zijn schouder viel.

— Hoe lang werk je hier? schreeuwde Sullivan.

De tuinman zette zijn hand achter zijn oorschelp en keek Sullivan wantrouwend aan.

Deze herhaalde geduldig zijn vraag.

Eindelijk verstond de tuinman hem.

— Met September wordt het drie-en-dertig jaar, meneer, zeide hij met een trouwhartigen blik op den vrager.

Baxter maakte een wanhopig gebaar.

— Maar dat bedoelen we niet, man, brulde hij zoo hard, dat de aderen op zijn voorhoofd als vioolsnaren gespannen stonden.

Sullivan maakte een sussend gebaar.

— Laten wij den man nu niet zenuwachtig maken, mijnheer Baxter, zeide hij op zachten toon.

Daarop hernam hij luide:

— Ik bedoelde, hoe lang je hier van ochtend al werkt, oude.

Weer moest de vraag tweemaal herhaald worden, maar toen scheen de tuinman ook te begrijpen.

— Van half zes af, mijnheer, zeide hij met zijn zwakke, eentonige stem.

— Ken je de heeren die hier wonen? ging Sullivan voort.

— Zeker, mijnheer. Het zijn aardige, joviale heeren, antwoordde de tuinman.

— Doortrapte schurken zijn het, barstte Baxter los, rood als een kreeft en met een gebaar van woede.

Weder legde Sullivan hem het zwijgen op.

— Heb je hen misschien heden zien vertrekken? zowendde hij zich opnieuw tot den grijsaard, en nu lag er groote spanning in zijn stem.

— Zeker mijnheer, antwoordde de tuinman.

Baxter uitte een kreet van woede en teleurstelling.

En ook Sullivan kon een gebaar van spijt en ongeduld niet onderdrukken.

Toen klonk zijn stem even helder en luid als zoo-even toen hij vervolgde:

— Is het lang geleden, dat je hen hebt zien vertrekken, oude?

De man scheen even moeilijk nā te denken en antwoordde toen:

— Het zal een kwartier geleden zijn, — maar het kan ook wel een half uur zijn — of een heel.

Baxter liet een schamper gelach hooren.

— De kerel is niet goed snik, riep hij uit. Je verliest kostbaren tijd met dien man, Sullivan. Laat ons toch liever dadelijk ergens anders ons onderzoek voortzetten.

De tuinman, blijkbaar meenende, dat de hoofdinspecteur iets tot hem zeide, kwam sukkelig naderbij, met de hand achter zijn oor.

Maar Baxter wendde zich woedend en schouderophalend van hem af.

Sullivan echter liet den moed nog niet zakken.

— Weet je mij misschien te zeggen, goede vriend, waarheen die heeren zijn gegaan? vroeg hij geduldig.

— Jawel, antwoordde de tuinman met een onnoozel lachje. De heeren zijn gaan visschen, in de beek.

Sullivan slaakte een zucht van verademing.

— Is die beek hier ver vandaan?

— Tien minuten of een kwartier loopen...

— Of een half uur of een heel uur, viel Baxter hem hoonend in de reden.

— Wat zegt u? vroeg de tuinman argwanend.

— Mijnheer zegt, dat je een schrandere kerel bent, antwoordde Sullivan haastig. Waar vinden wij die beek?

De tuinman was den weg op.

— Den eersten dwarsweg inslaan tot aan het witte hek, en dan het kleine paadje volgen. U kunt niet missen. Ik heb dat plekje zelf aan de heeren van het huis gewezen — en ze hebben mij een goede foci gegeven.

Sullivan begreep den wenk.

Hij haalde een goudstuk uit zijn zak en duwde dit den ouden man in de hand.

— Ik dank je voor je inlichtingen, vriend, zeide hij.

Daarop wendde hij zich tot de beide agenten en beval:

— Onderzoek in ieder geval eerst het huis van onder tot boven. Los dadelijk een schot als er onraad is, dan komen wij ter hulp.

De agenten wipten over het hek, tot groote verbazing van den tuinman en onderzochten het geheele huis.

Tien minuten later keerden zij weder terug met de boodschap dat de inbrekers zeker van plan waren terug te keeren, want dat al hun kleederen nog in de kast hingen. Niets wees op een overhaaste vlucht.

— Op weg dan, beval Sullivan. Twee veldwachters blijven hier en stellen zich verdekt bij het huis op, om Raffles en zijn helper te overvallen als zij langs een anderen weg mochten terugkeeren.

De politiemannen verdwenen terzijde van de villa en Sullivan en zijn mannen volgden den hun aangewezen weg.

De tuinman keek hen even hoofdschuddend na.

Toen zette hij zijn schoffel weg, slofte naar den stal, haalde er het wagentje uit, en begon het paard in te spannen.

Het wagentje bleek reeds geheel geladen te zijn met een stapel groente.

De oude tuinman opende het groote hek, geleidde het paard bij den toom naar den straatweg, klom niet zonder moeite op den bok en reed weg in de richting van Londen...

Eerst liep het paardje in stap, daarna in draf en ten slotte in galop.

Binnen tien minuten was een klein station bereikt, behoorende tot het dorp Primrose.

Het wagentje hield stil, na gedurende eenige tientallen meters een klein zijpad te hebben gevolgd, blijkbaar bij een boerderij behoorend.

De oude, doove tuinman steeg met merkwaardige vlugheid van zijn zetel, sloeg met zijn zweep op den stapel groenten — en daaronder vandaan kwam het guitige gelaat van Charly Brand uitkijken!

— Alles veilig? vroeg hij.

— Ja! antwoordde Raffles, snel de witte pruik af-rukkend. Ik geloof, dat die truc tamelijk goed geslaagd is!

Hij wierp snel een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Wij zullen voort moeten maken. Over vijf minuten gaat onze trein!

Snel trok Raffles de blauwe werkkieel over zijn hoofd, veegde zijn gelaat schoon met een doek, geprepareerd met een soort zalf, die dadelijk alle sporen van de schmink deed verdwijnen, en vertoonde zich binnen enkele seconden als een gewoon plezierreiziger, zooals er in dezen tijd honderden in de streek te vinden waren.

Wat Charly betreft, deze had zich reeds geheel verkleed, alvorens een schuilplaats onder de groenten te zoeken.

De jonge man trok nu een groot valies te voorschijn, dat het grootste gedeelte van den buit, en vervolgens nog een, dat het geld en nog eenige zilveren voorwerpen van groote waarde bevatte.

Zij lieten den wagen op dezelfde plaats, daar zij wel wisten dat het paard, als het wachten het zou beginnen te verdrieten, uit zichzelf weder naar zijn stal zou loopen, begaven zich snel naar het station en bereikten dit juist bijtijds om nog in den trein naar Londen te kunnen springen, waar zij een kwartier later aankwamen.

Intusschen hadden Sullivan en zijn mannen den weg gevolgd, welke hun door den gewaanden tuinman was aangewezen.

Het „kwartier” van den braven man bleek, zooals Batxer zeide wel verwacht te hebben, ruim een half uur te zijn.

Want pas vijf-en-dertig minuten, nadat de kleine groep het huis van de gebroeders Harvy had verlaten, bereikte het de kleine beek.

Sullivan sloop vooruit, met de revolver in de vuist, op zoek naar twee visschers.

Dat duurde zoo een kwartier.

Toen merkte een der agenten op, die achter Sullivan liep:

— Als gij mij een opmerking toelaat, mijnheer, dan zou ik wel willen zeggen, dat het vreemde visschers zijn, die hier iets denken te vangen!

Sullivan wendde met een ruk het hoofd om.

— Hoezoo? vroeg hij kortaf.

— Omdat er in deze beek nog geen vijf duim water staat!

De man had gelijk! De zoogenaamde beek was niets anders dan een vrijwel opgedroogde sloot, nauwelijks een meter breed, en op de meeste plekken zoo ondiep, dat geen visch er zich zou gewaagd hebben!

Sullivan bleef stilstaan.

Zijn wenkbrauwen waren gefronst.

Hij liep toen nog eenigen tijd langs de sloot, — en zag dat zij plotseling ophield!

Baxter, die hijgend en puffend volgde, schreeuwde:

— Wij zijn voor den gek gehouden, Sullivan! Die tuinman was in het complot en heeft ons maar wat op de mouw gespeld!

Sullivan stiet eenige onverstaanbare klanken uit.

Toen wendde hij zich eensklaps weder om.

— Terug! beval hij op korten toon. Hier is niets te vinden, dat is duidelijk! Misschien hebben onze mannen bij de villa iets ontdekt.

De terugtocht werd zwijgend aanvaard. Ieder gevoelde, dat er iets in de lucht hing, en dat het avontuur een verkeerden loop dreigde te nemen.

Twintig minuten later — want zij hadden bijna steeds in draf geloopt — bevonden zij zich weder voor de villa.

Juist kwam de tuinman aanloopen!

— Zeg eens vriend, schreeuwde Sullivan hem in het oor, wij hebben de heeren Harvy niet gevonden! Kun je je ook vergist hebben?

De doove tuinman keek den detective aan, alsof hij meende, met een gek te doen te hebben. Toen haalde hij de schouders op en wilde zijn stal binnen gaan. Maar met een kreet van woede en schrik, kwam hij weder naar buiten.

— Ze hebben mijn paard en wagen gestolen! schreeuwde hij.

Sullivan verloor geen tijd met praten.

Hij begreep dadelijk, dat hij het slachtoffer was geworden van een even stoutmoedigen als slimmen truc!

— Naar het station! schreeuwde hij. Misschien is het nog niet te laat.

Zoo snel zij konden, snelden eenige mannen, met Sullivan aan het hoofd naar het kleine station, waar zij bezweet en hijgend aankwamen.

— Is de trein naar Londen al lang weg? vroeg Sullivan blazend aan den verbaasden stationschef.

— Al vijf-en-twintig minuten, mijnheer! antwoordde de beampte.

— Zijn er hier veel reizigers ingestapt?

— Slechts twee! Zij schenen erge haast te hebben!

— Hadden zij bagage bij zich? vroeg Sullivan die geloofde, dat de grond onder hem wegzonk.

— Ieder had een heel zwaar valies bij zich, dat wel als lood leek te wegen!

— En — is die trein reeds te Londen aangekomen? vroeg hij met toonlooze stem.

— Tien minuten geleden, mijnheer!

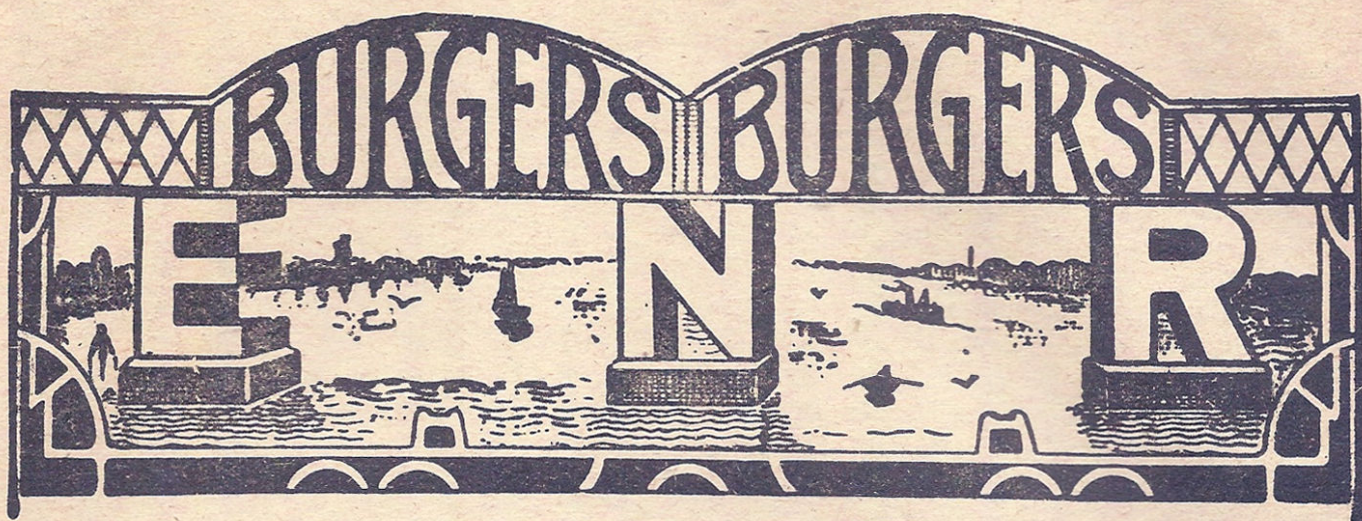
Alsof zij marionetten waren, aan hetzelfde draadje gebonden, lieten de politiemannen zich neervallen op de eenige bank, die zich op het kleine perron bevond.

Ondanks alle voorzorgsmaatregelen, als het ware onder hun neus, had de Groote Onbekende zich al weder weten te bevrijden uit den greep zijner vijanden, die hem reeds in hun handen meenden te hebben!

De volgende aflevering (No. 219) bevat:

HET GESTOLEN KIND.

EENVOLD

is 't kenmerk van degelijkheid.
Wie hieraan twijfelt, verzuimt
geen oogenblik zich een rijwiel
aan te schaffen van de

E.N.R. FABRIEK

Eenmaal in gebruik, zult U
nooit een ander fabrikaat
wenschen.